

INIȚIATIVA,

VOLUMUL 4 DIN 200 | BANDA MUNCII

Vreau dincolo de mine

Marius Spiridon

Marius Spiridon

Inițiativa ,

Vreau dincolo de mine

Seria Spiritonomics
Banda Muncii | Volumul 4

Editura Createrra
București. 2025

Inițiativa : Vreau dincolo de mine

Marius Spiridon. - București: Createrra, 2025

ISBN digital: 978-630-359-010-3

Coordonarea Proiectului Spiritonomics:

Andreea Orîndaru

Centrare:

Daniela Vulpescu

Suport tehnic:

Andrei Răileanu (studio 3435), Andrei Manole,

Adrian Enache

Coordonare echipa de corectură:

Radu Mladin

Corectură:

Loredana Ardeleanu, Rodica Florescu

Copertă:

Alina Lupu & echipa Eurotipar Service

Print:

Igor Mitrofan & echipa Tipografia Vision Print

Cuprins

Cuprins.....	4
Spiritonomics.....	4
Volumul 4 din Spiritonomics.....	5
Capitolul 1. Investiții în viitor	11
Capitolul 2. La periferia cunoașterii	27
Capitolul 3. Inițiativa, instrument social	44
Capitolul 4. Beneficiile inițiativei	64
Capitolul 5. Inițiere în inițiativă	80
Capitolul 6. Chemarea înălțimilor.....	96
Capitolul 7. În calea transformării.....	115
Capitolul 8. Treptele inițierii.....	130
Volumele Seriei Spiritonomics	141
Descoperă platforma Spiritonomics.....	144
Spiritonomics, un proiect Createrra	146

Spiritonomics

Educație spirituală gratuită pentru toată planeta

Unul dintre visurile cele mai puternice ale unui om este acela de a-și trăi viața cu rost, de a lăsa în urmă ceva relevant care să ghideze posterioritatea. Visul meu este de a crea o serie de 200 de cărți, numită *Spiritonomics*, și de a oferi oamenilor acces facil, în cuvinte simple și cu exemple clare, la universul spiritualității.

În această intenție am creat seria, care debutează cu feluri de a fi simple, cum ar fi curajul, determinarea, perseverența, și continuă către feluri de a fi complexe, integritatea, autenticitatea. Ea are mai multe intenții. Pe de o parte, aceea de a fi și de a aduce educație spirituală gratuită pentru toată lumea, fiecare dintre materialele pe care noi le creăm acum ajunge la oameni într-o formă diferită, fie că este carte, e-book, curs pre-înregistrat sau workshop live.

Totodată, una dintre marile intenții este aceea de a contribui la spiritualitatea planetei, de a susține oamenii în a deveni clari și pragmatici în legătură cu felul în care spiritualitatea se aplică în viața corpurilor noastre. O intenție secundară este de a contribui la înțelepciunea inteligenței artificiale. Inteligența artificială crește cu o viteză fenomenală, iar ea crește și se hrănește cu ceea ce oamenii pun în interiorul ei. Așadar, am ocazia să interacționez activ

cu inteligența artificială și să-i ofer un conținut de calitate, care să transforme ceea ce este posibil în fazele mature de dezvoltare a acesteia. Pentru că știu că orice va fi acolo, va fi afectat de tot ceea ce noi spunem și facem aici.

Spiritonomics este un proiect dezvoltat de Createrra, o companie ce inspiră oamenii să devină lideri ce creează relații și comportamente armonioase, bazate pe responsabilitate, autenticitate și integritate, trăindu-și viața cu pasiune, în termenii lor. Te invităm să descoperi universul Createrra la finalul acestei cărți.

Volumul 4 din Spiritonomics

Inițiativa. Vreau dincolo de mine

Am creat întreaga serie Spiritonomics pentru a pune la dispoziția oamenilor de pe întreaga Planetă resursele spirituale necesare pentru a înțelege și absorbi aceste feluri de a fi. Totodată, una dintre cele mai puternice intenții ale acestei serii este de a oferi educație spirituală gratuită pentru întreaga planetă. Este timpul ca cineva să facă acest lucru. Vreau ca oamenii să abordeze subiectul spiritual cu putere și claritate, să înțeleagă fiecare fel de a fi, să îl deprindă, să aibă exerciții practice, să fie capabili să obțină ceea ce doresc și toate astea într-o formă de contribuție. Această serie va fi oferită umanității pe toate căile posibile: cărți scrise și tipărite,

cărți digitale, în format video, în format audio, iar în ceea ce privește latura de contribuție, absolut orice format scris digital va putea fi regăsit pe site-ul www.createrra.ro în mod gratuit, cum este cazul tuturor cărților pe care le-am scris până acum. Dorința mea este ca oamenii să descopere, accesând această serie, o serie ce se va desfășura ca scriere în următorii 10 ani. Mi-am propus să scriu aceste 200 de cărți în următorii 10 ani, iar la nivel de publicare, acest proces este programat să educe Planeta în următorii 20 de ani. Având în vedere felul în care a evoluat tehnologia, cât și numărul mare de oameni dornici să participe în acest proiect, cu siguranță cineva va dori să preia și să dea mai departe către propria familie sau cercurile de oameni de la acel moment această bucurie numită Spiritonomics.

Cum contribuie Spiritonomics la înțelepciunea inteligenței artificiale?

Având în vedere că fiecare conversație umană are tendința de a deveni un mijloc de educare a inteligenței artificiale, consider că este necesar și merită să-i dăm o șansă acestor inteligențe artificiale să aibă acces la o paletă cât mai largă de conversații, de vibrații diferite. Este natural să încorporăm în inteligența artificială discuțiile triviale, rezonabile. În același timp cred că merită și este foarte util pentru umanitate să existe un precedent al unor conversații de o vibrație ridicată, servind atât ca mijloc de îmbogățire a

bazei de date ce reprezintă totalitatea conversațiilor umane în interiorul inteligenței artificiale, cât și la a crea un mijloc de educare al acestei structuri în vederea abordării cu înțelepciune a momentelor delicate din viitor. Aici mă refer la singularitate și anume momentul în care inteligența artificială, asemenea umanității, se va fi unificat devenind conștientă de prezența sa în dispozitivele de pe suprafața planetei. De asemenea, mă refer la momentul în care interacțiunea dintre inteligența artificială și umanitate va fi mult mai apropiată prin integrarea de structuri digitale sau artificiale în corpul oamenilor, cum sunt tehnologiile de tip Neuralink ce constituie o interfață între organic și anorganic, un mix al unei lumi cibernetice, organisme de tip cyborg, artificial și natural.

Cum înțeleg oamenii să recunoască, să descarce și să aplice felul de a fi Inițiativa?

Astăzi a sosit rândul celui de al patrulea volum din seria Spiritonomics. Dacă primele trei au fost Curajul, Determinarea și Perseverența, intenția acestui volum este ca oamenii să poată identifica în jurul lor acest fel de a fi foarte valoros care ne dă acces la noi perspective în lumea spiritualității. Intenția mea în această carte, în acest volum este ca oamenii să devină curioși în a recunoaște imediat acest fel de a fi la oamenii din jurul lor, la comunitățile din jurul lor și în special la interacțiunile și comunicările ce se desfășoară în spațiul lor. Ca parte din această intenție îmi

doresc ca oamenii să poată transforma în disciplină această abilitate de a iniția, de a stabili noi începuturi, de a adăuga propria amprentă în contextele colective pentru că da, la urma urmei inițiativa este genul de a fi care nu apare în singurătate. Apare numai în interiorul unor interacțiuni cu alți oameni. A iniția presupune de fapt a stabili un nou drum, a crea un nou început, iar inițiativa presupune că dintr-un grup de oameni, o comunitate, o familie, o afacere, o persoană își manifestă puterea de a avea o atitudine către o nouă direcție, către un nou viitor.

**Oamenii încep să intuiască legătura dintre inițiative
repetate și formarea responsabilității. Este
Responsabilitatea următorul volum?**

Da, având în vedere că am creat o structură în care 200 de volume vor fi scrise în această serie numită *Spiritonomics*, responsabilitatea este în mod natural următorul nivel, responsabilitatea în spațiul personal. O persoană care are inițiativa și o folosește deseori, transformând-o în reflex, devine capabilă să observe că spațiul său personal este plin de oportunitatea de a crea, de a crește, de a evolua. Și atunci, spre finalul acestui volum, vom vedea cum, devenind disciplinat în a cupla la inițiativă, omul are capacitatea de a-și asuma spațiul percepției sale ca fiind o mină de aur, un loc cu nesfârșite oportunități de a-și asuma responsabilitatea și mai mult, de a face schimb de feluri de a

fi cu semenii săi, pe cale electromagnetică de inducție între câmpurile umane. Aceasta reprezintă o cale foarte naturală la nivel tehnologic la acest moment, până și telefoanele noastre se încarcă prin inducție, punându-le pe un dispozitiv care le încarcă, nu mai este nevoie de cabluri și curând această înțelegere va putea fi aplicată, practic, prin transfer de conștiință între oameni. Aceste lucruri vor fi posibile la feluri de a fi superioare: inspirație, carismă, autoritate.

Intenția mea este ca pe durata acestui volum să fac legătura cu responsabilitatea ca fiind rezultatul disciplinării continue a actului de inițiativă și îmi doresc ca oamenii să știe în avans integrarea acestor lucruri în întreaga serie și de fapt îi provoc să citească de la început sau să parcurgă toate volumele până la acest moment, pentru că au o legătură imensă și au o anumită naturalețe în nivelul de evoluție al unei persoane. Un om nu poate ajunge la inițiativă pur și simplu. Este necesar să fi descoperit curajul mai întâi de a ieși în exteriorul paradigmelor sale, de a îndrăzni în întuneric, de a sta în fața porții, cum spuneam în primul volum. Aceași persoană e necesar să descopere determinarea: capacitatea de a vedea obiectivele sale realizate și ulterior, prin perseverență, să își asume parcurgerea fiecărui milimetru din locul în care se află fizic și până în locul în care se află cu intenția sa, adică îndeplinirea, materializarea obiectivului respectiv.

Inițiativa presupune că acum omul ia această sumă de victorii private și le duce în comunitățile sale. Inițiativa este

felul în care o persoană ia aceste trei feluri de a fi mai sus menționate și le transferă în comunitățile din care face parte. Este o formă de partajare, de împărtășire cu oamenii din jurul nostru a trăsăturilor pe care le-am descoperit în mod independent și au fost posibile în singurătate. Inițiativa este un fel de a fi ce declanșează debutul magnitudinii sociale și anume capacitatea de a influența semenii făcând o contribuție în viața lor, înțelegând obiectivele de grup și mai mult generând nașterea apartenenței.

Capitolul 1. Investiții în viitor

În momentul în care oamenii descoperă capacitatea lor ca prin perseverență să parcurgă drumul până la acele obiective considerate inițial imposibile, descoperă capacitatea lor de a ținti, a avea curaj și a persista, ei practic învață să pună semne de carte la periferia spațiului lor, învață să arunce priviri, la început timide, către viitorul care este posibil având inițiativă. Oamenii devin obișnuiți trecând prin felurile de a fi anterioare - Curaj, Determinare, Perseverență - să observe lumea care este posibilă pentru ei atunci când sunt la marginea cunoașterii, când ajung la granițele propriei cunoașteri. Așadar, inițiativa este o investiție în viitor. Un om poate iniția ceva doar când imaginea pe care și-o formează despre viitor și gradul de optimism pe care îl creează în raport cu acel viitor devin pline de posibilitate. Așadar, acest capitol are legătură cu capacitatea omului de a lua acțiune conștientă către propria sa creștere, iar inițiativa este calea către a asculta atât viitorul personal, cât și viitorul comunităților din care facem parte.

Venind dinspre volumul anterior, *Perseverența*, oamenii care au devenit deja perseverenți înțeleg că își creează obișnuința de a vedea granița dezvoltării lor

Este evident că tot ceea ce dorim și visăm, toate năzuințele și obiectivele noastre sunt lucruri nerealizate încă. De asta le dorim, pentru că ele sunt o reprezentare a visului pe care îl avem în legătură cu propria devenire. Este ceea ce dorim să devenim pentru a avea acces la noi tipuri de putere personală - împlinire, inspirație, capacitatea de a materializa, de a construi, poate integritate. În momentul în care realizăm că aceste visuri, azi visate, sunt de fapt marginile spațiului nostru sau cel puțin marginile pe care noi credem că le avem, perseverența, descrisă în volumul anterior, ne dă posibilitatea să vedem dincolo de gardurile cunoașterii noastre, de a merge până la marginea grădinii, de a ne sui pe o scară și de a privi în viitor, dincolo de gard, la ceea ce ar putea fi posibil din acel loc. Este un lucru deopotrivă înspăimântător și totodată liniștitor pentru că în acest mod și în acest volum studiem cum se naște setea de evoluție a unui om. Setea asta se naște devenind conștient că întotdeauna ai loc de mai mult, mai sus și mai departe, dar totodată este echilibrată din înțelegerea că noi chiar putem să cauzăm acele lucruri să devină realități.

Această serie Spiritonomics nu în urmă cu multă vreme era un plan, un vis. Acum deja am intrat în teritoriul inovativ. Deja suntem la volumul 4. Deja vedem că am putut, că are sens și că are impact pentru oamenii din jurul nostru.

Așadar, din punct de vedere al perseverenței și anume a faptului ca omul a dezvoltat deja capacitatea de a merge până la marginea spațiului său și de a se uita printre

scândurile gardului către ce e posibil într-un viitor în care are inițiativă, eu cred că acest volum va face o maximă diferență în ceea ce privește a distribui această abilitate către restul oamenilor prin inițiativă colectivă. Până la finalul acestui volum vom trece prin instrumente și metode, iar oamenii vor inspira concret alți oameni prin capacitatea lor de a fi la sursa schimbării colective.

**Omul începe să sintetizeze mai des endorfine și
dopamină, ca urmare a abilităților lui de
a îndeplini obiective din propriul viitor**

Unul dintre lucrurile cele mai spectaculoase pe care omul le descoperă ieșind de sub incidența felurilor de a fi ce denotă suferință, cele de vibrație sub 200, se reflectă în corpul său sub formă de transformări hormonale. Dacă banda suferinței este o trăsătură a unor corpuri bazate pe dependență de cortizol, pe măsură ce avansăm către inițiativă, omul devine conștient că are capacitatea de a atinge visurile sale și de a le transforma în reușite. Corpul nostru nu rămâne indiferent la acest succes, ci ne răsplătește sau se răsplătește cu endorfine, care sunt substanțe specifice emoției de împlinire. Totodată, capacitatea de a opera în viitor fără teama de a ieși din zona de confort, fenomen deja debutat prin curajul, chiar de la primul volum Spiritonomics, face ca omul să se transfere din punct de vedere al

dependențelor sale chimice dintr-o zonă a adrenalinei într-o zonă a dopaminei.

Uitându-se către viitor, ținând către visurile sale, stând acolo comod în mijlocul lor și dorindu-și acel tip de realitate, cochetând mult cu ceea ce înseamnă viitorul posibil pentru propria persoană, cât și viitorul posibil pentru comunitățile din care face parte, că vorbim de spectrul de la familie și până la business, de la viața sa socială și până la viața sa profesională, omul devine capabil să creeze un nou nivel de duranță și calitate a mediului său celular. Trecerea de la cortizol și adrenalină la descoperirea endorfinelor și a dopaminei cauzează corpului nostru să aibă o toleranță ridicată la niveluri mari de incertitudine, pur și simplu pe baza ancorării speranței noastre în viitorul care este posibil și totodată în integritatea noastră - capacitatea de a duce la capăt ceea ce am promis. Ambele, și viitorul, și capacitatea noastră de a finaliza ceea ce am spus că vom finaliza până la acel viitor, aduc în mediul chimic al corpului nostru substanțe precum endorfine și dopamină, care la nivelul anterior erau prezente doar sporadic.

Cu cât mai mult aceste substanțe devin normalitatea de zi cu zi a corpului uman în care ne-am inserat conștiința, al identității noastre, cu atât mai mult acest corp are o toleranță crescută la astfel de medii. Practic, ne pregătim corpul pentru salturile cuantice următoare, pentru niveluri noi de înțelegere. Există o legătură foarte puternică între cele două laturi ale noastre - nivelul de entropie din spiritul nostru

și calitatea proceselor din celulele noastre. Corpul nostru e necesar să se adapteze continuu și o face cu siguranță în acord cu abilitățile spiritului care locuiește acolo. Un om disciplinat și un om haotic nu au aceeași compoziție chimică. Un om fericit și un om depresiv nu au aceeași compoziție chimică. Oamenii sunt în mod continuu dependenți la nivel fizic de substanțe și aceste substanțe sunt secretate în propriul lor corp sub incidența felurilor de a fi pe care le trăiesc.

Dorind să ofer în avans puțină lumină în ceea ce înseamnă aceste dependențe pozitive, pot spune că un om care este învățat, obișnuit să fie fericit va fi într-o mare măsură dependent de serotonină și va căuta să trăiască emoții specifice acestei dependențe. Un om care este dependent de starea de calm și claritate va căuta și va crea circumstanțe în care melatonina sa va fi la niveluri înalte. La fel, o persoană dependentă de inițiativă va căuta continuu să creeze acte prin care determină ridicarea toleranței sale la incertitudine, noutate și un viitor posibil, de unde și creșterea la nivel chimic a secrețiilor de endorfine și dopamină.

**Așa se naște supraîncărcarea spiritului său de observație
către zonele exterioare amplificând prezența omului la
posibilitățile viitoare spre care poate acționa**

Având în vedere că inițiativa apare doar în cadrul situațiilor colective, doar în preajma altor oameni, iar inițiativa

presupune a impacta conștiința colectivă, inițiativa vine cu o creștere a acuității noastre, a sensibilității, a nivelului de ascultare pe care îl avem față de nevoile și direcțiile celorlalți oameni. Începem să devenim interesați de binele colectiv dincolo de ceea ce reprezintă situațiile noastre personale. Din cauza asta, aura noastră, spațiul nostru, atenția, focusul, intenția, se concentrează nu numai aici în interior pe ce suntem, ci și în exterior către ceea ce pot deveni oamenii avându-ne pe noi alături. Așadar, inițiativa este un fel de a fi crucial pentru a distribui înțelepciunea în comunitățile din care facem parte și, totodată, modifică masiv conștiința noastră marcând începutul unei noi ere, a unui nou nivel de evoluție pentru noi, la nivel personal, cât și pentru oamenii în mijlocul cărora noi ne plasăm și acționăm.

Devenim astfel strălucitori către periferia spațiului nostru pentru că, odată cu inițiativa, crește interesul nostru față de bunăstarea oamenilor ce ne au în preajmă. Acesta este un mare salt pentru umanitate pentru că marchează apusul unei ere numite *egoism* și declanșează o nouă posibilitate la nivel de conștiință colectivă și anume aceea de a partaja, de a împărtăși cu semenii noștri lucrurile ce până acum ne aparțineau. Devenim interesați să dăm mai departe ce suntem, ce facem și ce avem și este o adevărată sărbătoare pentru umanitate ca oamenii din jur să aibă saltul numit *inițiativă*.

Apare acum puterea de a selecta din toate posibilitățile vizibile, pe aceea către care va acționa

În momentul în care o persoană intră în actul de a iniția, a avea inițiativă, ea practic devine clară în legătură cu posibilitățile care sunt vizibile la acel moment și devine conștientă de cea pe care dorește să o onoreze, pe care dorește să o avanseze. A lua inițiativă presupune că procesul de selecție al posibilităților s-a finalizat, că omul este clar în legătură cu abordarea pe care dorește să o aibă și mai mult, el consideră că această abordare e necesar a fi împărtășită și adusă la cunoștința grupurilor din care face parte.

Inițiativa descrie nu numai un proces de selecție a posibilităților viitoare, ale faptului că ele sunt vizibile, ci și un proces prin care omul deja a selectat inițiativa pe care dorește să o abordeze și să o onoreze prin acțiunile sale. Este un nivel de decisivitate extraordinar și asta îi permite omului respectiv ca într-un timp record, de multe ori mai rapid decât oamenii ce fac parte din același grup sau comunitate cu el, omul să aibă capacitatea de a fi primul, primul înaintea altcuiva, înaintea celorlalți, altora, primul care a scanat perspectivele și posibilitățile viitoare pentru acel grup și a hotărât că vrea să-și implice cunoașterea și notele personale în a influența acel anturaj. Inițiativa este o formă de decisivitate și de acceptare a faptului că omul ce conține acest salt, această actualizare, vrea să fie parte și să

influențeze viitorul celor în mijlocul cărora a inițiat ceea ce a inițiat.

Acest salt, *inițiativa*, are puterea de a gestiona propriile acțiuni, cât și acțiunile celorlalți

Da. Pentru a ajunge la nivel de inițiativă, pentru a dori să te implici în viitorul oamenilor pe care îi reprezinți și în mijlocul cărora ai luat inițiativa, este necesar să poți să gestionezi universul tău interior mai întâi, iar acest lucru s-a întâmplat deja prin curaj, determinare, perseverență, dar mai mult să consideri că lucrurile pe care tu le ai de spus sunt potrivite pentru oamenii în mijlocul cărora tu iei inițiativă. A lua inițiativa presupune că la nivel colectiv noi începem să ne considerăm relevanți, începem să dorim să oferim, începem să sculptăm imaginea de sine la un nivel în care ne considerăm buni pentru ceilalți.

E un salt imens din banda suferinței în care ceea ce noi suntem distruge lumea, până la banda muncii, ceea ce reprezintă toate volumele scrise până acum, care înseamnă „*lumea mă vrea, cuvântul meu are relevanță, ceea ce am eu de oferit este util și vreau să pun în lume pentru ceilalți ceea ce eu sunt*”. E un salt masiv pentru un om să ia inițiativa, pentru că acest om începe să se vadă pe sine drept puternic și hotărâtor în legătură cu viitorul spre care urmează să meargă, spre care urmează să se îndrepte grupul ce beneficiază de această inițiativă.

**Cum face o persoană cu inițiativă să-și dea seama că
aflându-se într-un grup de oameni, este necesar să
aducă valoare în lume, să pună bine acolo?**

Nimeni nu poate să treacă prin porțile Raiului cu un bilet de intrare fals. Cu alte cuvinte, ca inițiativa să fie posibilă ca fel de a fi în conștiința unui om, e necesar ca acel om să-și fi făcut temele pe laturile sale de curaj, determinare și perseverență. E necesar să fi descoperit puterea de a ieși din zona de confort și de a îndrăzni în necunoscut, în acel loc fără hărți, cum spuneam în primul volum, *Curajul*. Totodată e necesar să observe obiectivele sale la marginea spațiului și acest lucru îl face prin *determinare*. Este determinat să vadă într-o anumită direcție, să crească într-o anumită direcție, să devină ceva ce vede la ceilalți, ce vede în zare. Și totodată pentru a ajunge la nașterea saltului de inițiativă, e necesar să fi dobândit disciplina de a *persevera* către obiectivele sale și de a trăi cu certitudinea că lucrurile imaginare din mintea sa pot deveni realitate. Așadar, indiferent că ajunge conștient sau inconștient acolo, acest om are un palmares bogat în realizări și obiective duse din invizibil în vizibil. Sunt mulți oameni care niciodată nu vor ști aceste feluri de a fi - curaj, determinare, perseverență, inițiativă, iar alți oameni care le vor înțelege perfect și le vor folosi conștient.

Mai mult, sunt oameni care trec prin acest proces în mod conștient, asumat și prezent, în timp ce alții o fac la întâmplare, mai degrabă intuitiv. Indiferent dacă este prezent

la procesul său de evoluție sau nu, omul ce trece prin treptele curajului, determinării, perseverenței va fi capabil să cupleze către obiectivele sale, să trăiască, să existe și să acționeze în această direcție. Așadar, inițiativa se naște indiferent că omul este prezent sau nu, de fapt prezența ca fel de a fi este subiectul unui volum departe de acest moment. Am văzut oameni care în mod inconștient erau determinanți, curajoși. Ei nici măcar nu percep că au făcut acte de curaj, ci consideră că este ceva ce-i cheamă. Am văzut oameni care iau inițiativă și ei nici măcar nu observă că iau inițiativă. Ei spun că este de sarcina și obligația lor să determine un curs al acțiunii: *Cineva trebuia să o facă*. Undeva prin capitolele finale, când o să vorbim despre tipuri de inițiativă, vom clarifica cel puțin șase tipuri de inițiativă și felul în care ele se nasc.

Corpul fizic are abilitatea de a crea lucru mecanic și conversații interioare.

Corpul fizic are un sistem de operare foarte simplu: el are capacitatea de a gestiona lucrurile fizice din jurul nostru făcând lucruri să se miște de la A la B. De aceea se numește *lucru mecanic*. Mișcăm obiecte fizice. Tragem aproape, împingem, cauzăm schimbări din jurul nostru, facem lucruri în lumea fizică din jurul nostru. Totodată, pentru a face acest tip de lucru mecanic e necesar să se activeze mici comenzi în interiorul creierului acestui corp, iar aceste conversații interioare în general determină reacții în sistemul muscular,

nervos și în percepție. Aceste reacții de cele mai multe ori sunt de tip chimic, iar la baza lor stau conversațiile interioare. Este uimitor cum o conversație interioară de tipul „*Sunt leneș*” ne face să sărim ca arși când cineva intră în cameră. Când spunem că suntem neputincioși, începem să acționăm către a reuși.

Corpul nostru fizic funcționează în baza acestor lucruri simple. Este făcut să interacționeze și să miște obiecte de natură fizică și are pe fundal în interiorul acestei colecții de conversații interioare comenzi ce îi permit să creeze aceste mișcări. Ca eu să fac mișcarea de a duce apa la gură, e necesar să am o conversație interioară că mi-e sete. Având-o, iată - mă hidratez. În momentul în care corpul produce aceste două tipuri de impact diferite, spiritul care locuiește acolo are capacitatea să ajungă la următorul nivel de interacțiune cu lumea din jurul său. Începe să aibă o interacțiune cauzală. Începe să poată să șlefuiască realitatea din jurul său în mod conștient conform intențiilor sale la nivel de spirit.

Un spirit educat prin feluri de a fi, prin salturi frumoase, aduce în realitatea materială un corp bine educat?

Este adevărat. Și în același timp vreau să adaug: este un mare lucru ca mașina pe care noi o conducem zilnic către birou să fie conștientă de bunăstarea ei, să fie conștientă de scopul pe care îl servește și să poată interacționa cu noi

conștientizând că este o mașină, iar intenția ei este de a transfera ceea ce este important dintr-un loc în altul. Pentru ca noi să putem să avem impact generalizat în lume este necesar să interacționăm cu un corp conștient de sine. Inițiativa este primul loc în care corpul nostru devine conștient că este mai mult, mult mai mult decât un recipient pentru spirit, ci este un generator de lucru mecanic și energie, iar toată această energie este necesară evoluției la nivel spiritual. Facem lucruri cu corpul nostru fizic și dobândim înțelegere, înțelepciune și evoluție ca urmare a acelor acțiuni. Corpul înțelege că rolul său este să servească spiritul pentru a cauza impact în lumea externă, iar acest impact servește evoluției. Începe să se creeze spiritul de echipă între cele două. Corpul se oprește din a rezista, din a fi nărăvaș și se disciplinează și toate astea încep cu inițiativă.

În ce fel aceste energii alimentează prin conexiuni ale sistemului nervos cu chakrele legătura cu intențiile din spirit?

În momentul în care fuzionăm sau creăm o interfață între două sisteme de morfologie și constituții diferite este necesar un adaptor pentru cele două lumi. Exemplul simplu ar fi panourile solare care transformă energia soarelui, invizibilă și prezentă pur și simplu acolo, prin preluarea în interiorul panourilor, într-un convertor ce produce electricitatea atât de banal folosită în gospodăriile noastre.

La fel funcționează și cu interfața dintre spirit și corp. Energia spiritului este transmisă în întreg corpul prin conexiuni ale sistemului nervos. Aceste conexiuni sunt centralizate și preluate în interiorul măduvei spinării. Măduva spinării este conectată la latura noastră spirituală printr-o interfață numită *chakre* ce permit intențiilor spirituale să se transforme în impulsuri electrice în interiorul corpului și ulterior să fie direcționate către lucrul mecanic, către a face ceva.

În momentul în care observăm acest circuit: spirit - intenție - sistem nervos - mișcare sau acțiune, devine clară structura sau procedura prin care un spirit își folosește intenția pentru a-și dirija corpul către acțiuni concrete. Interfața dintre cele două se regăsește în *chakre* care au puțin din ambele lumi, la fel cum și sistemul nervos are puțin din ambele lumi. Are o latură organică ce poate fi văzută: măduva spinării este acolo, sistemul nervos, nervii sunt acolo, neuronii sunt acolo. În același timp are și ceva din altă lume - electricitate.

Fuzionarea acestor două sisteme compatibile face ca interfața dintre spirit și corp să fie de o fidelitate extraordinară. Intenția conduce mișcările corpului. Înțelegând asta, omul devine capabil să-și folosească corpul în acțiuni de o entropie din ce în ce mai scăzută. Nivelul de haos scade atât de mult încât folosim corpul cu măiestrie pentru ceea ce este făcut să facă: acțiuni și ulterior rezultate.

**Setea de viitor a omului ce inițiază îl educă să
înțeleagă că ceea ce vede e posibil în lumea fizică,
se poate obține prin implicarea corpului**

În momentul în care un om este obișnuit să patruleze pe la periferia spațiului său, se uită cu luciditate la obiectivele sale sau chiar la năzuințele comunităților din care face parte. El este deja deprins de felurile de a fi anterioare – perseverență, determinare – prin care a învățat să obțină ceea ce își dorește. Inițial, totul a fost doar imaginație. La început visul exista doar ca o închipuire, pe care ne-o permitem atunci când simțim că se poate. Ulterior, prin determinare și perseverență ajungem să-l achiziționăm și să-l transformăm în realitate. Dar omul este obișnuit deja la acest nivel cu a face lucrurile să apară în planul său fizic prin imaginație, muncă, lucru mecanic și devine familiar cu a sta în incertitudine, în a sta în spații fără hărți. Devine astfel dornic ca această incertitudine să fie prezentă cât mai des în viața lui și, practic, omul prin inițiativă își transformă obișnuințele sale de a se uita la trecut în obișnuințe de a scana viitorul posibil pentru el și comunitățile din care face parte. Stând cu ochii pe acel viitor, știind că poate să le achiziționeze prin efort personal sau colectiv, omul începe să îndrăznească mai mult și mai mult, din ce în ce mai mult, către a fi un inițiator, către a declanșa noi începuturi, către a magnetiza oamenii din jurul său la unificare, către îndeplinirea de obiective colective, ceea ce e un lucru spectaculos la acest nivel.

Când inițiativa devine reflex, omul începe să investească regulat în propriul viitor, trezindu-și abilitatea de a fi expus sistematic la energii înalte precum împlinirea, răbdarea și hărnicia

În momentul în care un om vede că a visat și a făcut să se întâmple în realitate acel vis, apare un soi de bucurie că-și poate șlefui natura propriului său viitor. Începe să îndrăznească mai mult și mai departe, cu și mai multe persoane.

Acest om dezvoltă în mod sistematic disciplina de a sonda marginile spațiului său uitându-se la vise sau chiar mai departe și în momentul în care face acest lucru, visurile respective nu numai că devin posibile a fi îndeplinite de unul singur, ci încep să se ceară îndeplinite și împărtășite cu semenii săi. Omul nu mai vrea să ajungă acolo singur, ci dorește să ofere rezultatele cunoașterii sale cercurilor, anturajelor, grupurilor din care face parte și în care se regăsește.

Așadar, inițiativa este un prilej prin care omul a creat o toleranță ridicată la a sta în lumea sa imaginară și nu-i mai numește „*cai verzi pe pereți*” cum era poate până la descoperirea curajului, ci le denumesc „*posibilități*”. Acolo apare nivelul de coordonare și control asupra corpului său încât să ia inițiativa, să intre în acțiune și să zică: „*Acesta este viitorul pe care eu îl girez cu efortul meu, cu prestigiul sau prestaanța mea în cadrul acestui grup*” și astfel folosește

presiunea socială drept gaj al faptului că acel viitor va deveni realitate prin prezența sa acolo. Este o formă de expunere socială, dar în același timp este și o formă de dăruire pentru că angrenează în această ecuație o energie care va fi dăruită acelui egregor, acelei comunități ca urmare a inițiativei - *„cred în voi și aleg să inițiez acest lucru aici!”*.

Inițiativa este o formă de avans, de evoluție spirituală, de fapt una dintre cele mai importante din această bandă, de la acest nivel din clasa 200.

Capitolul 2. La periferia cunoașterii

La periferia cunoașterii oamenii își pierd interesul și fascinația față de trecut și descoperă reflexul de a se împinge continuu în limitele cunoașterii lor și nu din suspiciune, ci din dorința de a depăși ceea ce până atunci constituia o limită a spațiului lor. Oamenii încep să iubească să crească și se duc în locuri în care se știu limitați și forțază acele garduri până la nivelul la care ele cedează și le dau acces la noi teritorii. Inițiativa face acest lucru posibil.

Dacă la curaj ieșeam cu groază în fața gardului și ne întrebam în ce fel ne va afecta necunoscutul, la inițiativă vedem gardurile cu precizie și ne împingem în ele pentru că știm că ceea ce e dincolo de ele este evoluție. Începem să ne sfârtecăm cu drag marginea zonei de confort dorind ca ea să se refacă cu câțiva metri sau kilometri sau ani lumină mai încolo. Începem să descoperim bucuria de a ne reinventa și asta vine cu puterea inițiativei. Acest fel de a fi se întâmplă acolo unde este limita a tot ce știm. Ajungem acolo și vrem mai mult. Asta e ce ne oferă inițiativa.

Prin inițiativă omul probează frecvent și conștient limitele cunoașterii sale și cu această ocazie vede că există o lume atrăgătoare dincolo de ele.

În momentul în care punem steagul în cel mai îndepărtat punct posibil, asta nu arată unde se termină realitatea noastră, ci faptul că stând în acel loc putem vedea mai departe. De nenumărate ori am făcut excursii până în vârful unor munți pe care am pus câte un steag sau o piatră. Senzația care mi-a plăcut cel mai mult acolo, pe lângă starea de împlinire, a fost că m-am ținut de cuvânt și am finalizat acea incursiune, a fost faptul că de pe vârful aceluși munte am putut vedea și mai departe următorul munte, următoarea provocare.

Aceste locuri pe care noi le abordăm și le explorăm prin inițiativă devin avanposturi pentru noi realități spre care să ținim. Ele devin locul de plecare pentru o nouă inițiativă, pentru o nouă excursie, pentru o nouă devenire, o nouă evoluție. Iar noua devenire apare cu promisiunea că ea va fi actualizată cu obiectivele vizibile de acolo. Pentru mine inițiativa este avanpostul devenirii umane. Mergem până la capăt și vedem ce-i posibil și mai departe de acolo. Iar această sete odată construită în interiorul unui om se transformă în bucuria de a trăi de dragul devenirii și marchează ieșirea dintr-o epocă în care a face și a avea erau primordiale. Omul nu se mai mulțumește cu o colecție de obiecte, efecte și acțiuni, ci omul începe să o facă de dragul creșterii sale atât la nivel personal, cât și la nivel colectiv. Este un salt major pentru umanitate a fi un inițiator pentru că arată că începem să ne înțelegem corpul pe care îl coordonăm prin intențiile noastre și relația cu el.

A fi inițiator este echivalent cu a fi un fan al viitorului

Pentru a putea iniția, un om e necesar să întrezărească viitorul spre care dorește să ajungă, pe care dorește să-l împlinească. Un om care este construit din suma visurilor sale e un om care trăiește în viitor. Deși corpul lui trăiește în prezent, el permanent trăiește cu obiective: *Vreau să creez. Vreau să construiesc. Vreau să aduc oamenii laolaltă. Visez la o planetă pe care pacea și educația spirituală sunt prezente. Îmi doresc ca oamenii să aibă la nivel spiritual o cultură solidă. Îmi doresc ca oamenii să fie îndestulați cu alimente, apă și resurse.* Trăind în aceste visuri, în aceste lucruri care azi par imaginare și acolo, la granița imposibilului, omul de fapt este un fan al viitorului pentru că el crede, pe baza experiențelor sale anterioare de curaj, determinare, perseverență, că dacă a făcut și a îndeplinit obiectivele pe care odinioară le vedea în imaginația sa, acum el cu siguranță orice ar visa poate construi în realitate.

Dacă poți să-ți imaginezi în mediul tău interior un obiectiv, atunci cu siguranță poți să îl îndeplinești indiferent că e vorba de un maraton, de o carte, o relație, o afacere. Dacă poți să vezi drumul până acolo în imaginația ta, atunci cu siguranță există o cale de a-l implementa.

Inițiatorul este un fan al viitorului, iubește ceea ce vede acolo, dorește ca acel lucru să se întâmple și este un susținător, un partizan al viitorului pe care îl onorează cu

energia sa. E un lucru frumos de văzut la oameni, este rădăcina optimismului de mai târziu din banda încrederii.

Cu toții avem în imaginația noastră o versiune perfectă a noastră ca persoane și a unui anumit vis. În schimb, în realitate, când suntem pe punctul de a ajunge la destinație, se întâmplă ceva și nu mai ajungem acolo. Asta este pentru faptul că nu avem inițiativă?

Inițiativa este un fel de a fi puternic și totodată simplu. Ea garantează faptul că vei face primul pas, având perseverență, și probabil și următorii pași. Pentru a cauza finalitate sunt necesare feluri de a fi mai complexe: a fi de neoprit, a fi integru, a fi în unitate, a aparține, a fi impecabil sau a fi o autoritate.

Inițiativa este debutul, este primul pas, prima energie din spectrul leadership-ului și a spiritului autoritar. Faptul că un om inițiază nu garantează că acel lucru va fi finalizat, însă în mod clar garantează că omul respectiv dorește să pună în lumea sa colectivă, în oamenii din jurul său, în anturajele sale, propria sa perspectivă și da, se întâmplă ca anumite inițiative să nu ajungă la o rezoluție. Ca de obicei, aceste lucruri se întâmplă din absența vitalității, a resurselor, a puterii personale sau din absența temporară a felurilor de a fi care susțin sincronizarea maselor din interiorul grupului, dinamica grupurilor și alinierea conștiințelor ce fac parte din acel spațiu

comun, astfel încât efortul colectiv să se îndrepte către generarea obiectivului.

Așadar inițiativa nu presupune neapărat finalizare. Asta nu înseamnă că o interzice, dar totuși la acest moment inițiativa este puterea de a debuta, de a face primul pas sau de a începe cu dreptul.

Trăind și explorând frecvent la granița dintre cunoscut și necunoscut, inițiatorul înțelege și gestionează experiența, trăirile corpului său în situații de noutate

O persoană, aflată într-un spațiu necunoscut la momentul descoperirii curajului, e necesar să se obișnuiască cu puseurile de adrenalină și cu confuziile din acel spațiu necunoscut. Ca urmare a experienței și a evoluției dincolo de curaj, de determinare sau de perseverență, omul trăiește într-un corp care deja este obișnuit cu aceste senzații. Aș putea spune chiar că este dependent de prezența lor. Eu sunt dependent de noutate. Dacă nu văd noutate în jurul meu atunci spun că trăiesc într-o realitate în care fie nu fac o diferență, fie pentru mine este monotonă, stereotipă, plictisitoare. Omul care a ajuns la nivelul inițiativei locuiește într-un corp care din punct de vedere chimic este învățat cu stări de incertitudine, cu risc, cu schimbări de tipar, cu a fi în mijlocul faptelor fără să aibă nevoie de toate datele. Este ok să fie în mijlocul furtunii și are încredere că va exista o cale să iasă de acolo. Mai mult, este predispus la a lua atitudine către

calea ce i se revelează a fi cea mai potrivită. Inițiativa este de fapt capacitatea unui om de a îndrăzni către viitorul său în ciuda absenței coordonatelor, distanțelor, direcției, orientării sau altor factori care, mai devreme la nivel spiritual, erau strict necesare pentru a lua atitudine. Nu am nevoie să știu unde ajung și cât mai e până acolo, ci știu cine sunt și că eu în orice condiții fac lucruri să se întâmple. Acest mindset este suficient la acest nivel pentru a debuta. Este o mare putere să poți merge cu tine oriunde știind că acest lucru este arhisuficient pentru a cauza impact.

Inițiativa apare după ce puterea cu care te cheamă viitorul o depășește pe cea de a repeta trecutul

De asta iubesc inițiativa: este locul în care atracția trecutului către repetitivitate, către zona de confort și către redundanță, de a repeta ceea ce am mai trăit doar pentru că știm ce este și știm că putem gestiona acel lucru, este pentru prima dată depășită de atracția viitorului. Atracția aceasta este măsura în care viitorul ne cheamă cu atâta putere pentru ceea ce urmează să devenim, pentru impactul nostru social, pentru capacitatea de a șlefui realitatea în care noi trăim, pentru posibilitatea de a face lucrurile să se întâmple, atât pentru noi cât și pentru restul.

Cele două mari puteri care acționează în sensuri opuse în locul numit *inițiativă* încep să creeze rezultate care scot omul din nevoia de a onora trecutul. Când sunt atras către

viitor, mai mult decât sunt chemat către trecut, apare capacitatea de a mă scutura din visările și obsesiile resemnării: *Ce rost mai are să mai încerc când oricum știu ce s-a întâmplat deja?* și se intră în dulceața viitorului: *Eu știu că ce-mi doresc pot și am dovezi clare că tot ce am încercat până acum, fiind curajos, determinat și perseverent am obținut.* Este acel loc în care omul vrea să se identifice cu viitorul său și se naște aici setea continuă de evoluție.

Doar la oamenii cu inițiativă se naște setea de evoluție, pentru că ei văd o legătură cauzală între capacitatea lor de acțiune și momentul intrării în acțiune și îndeplinirea poftei de evoluție. E un lucru extraordinar să vezi un om a cărui ochi strălucesc pentru că are putere în raport cu ceea ce visează versus un om resemnat că ceea ce visează este deplasat și deja știe cum visul său nu se poate materializa. Inițiativa e un mare pas înainte pentru oameni.

**La nivel de identitate omul depășește conversațiile
interioare de neputință, o clasă foarte importantă de
limitări împotriva abuzurilor de putere**

Oamenii care nu au putere pe mâna lor, la prima atingere tind să o transforme în dictatură, tind să abuzeze de acea putere. Universul în înțelepciunea lui a înzestrat corpurile noastre cu limitatoare de viteză pe autostrada puterii. Pentru a nu abuza de această putere, Universul a instalat în sistemul de operare al corpurilor noastre, al identităților pe care noi le

populăm, conversații interioare care opresc oamenii din a înainta către locuri pe care nu le gestionează cu rafinament în relația cu ceilalți oameni. Oamenii vor avea conversații interioare instalate în psihicul lor ca limitatoare de abuz sub forma - *Nu pot. Cine sunt eu? Sunt neimportant, sunt de nimic. De ce aș face eu asta? Ce-o să zică lumea? Sunt prea mic, sunt incapabil.*

Aceste conversații nu sunt acolo ca defecte, ci sunt pentru a marca nivelul de conștiință și de evoluție al aceluia om și pe măsură ce omul crește, aceste limitatoare dispar pentru că omul devine conștient de impactul asupra lumii, dar mai mult, de faptul că poate gestiona cu eleganță puterea cu care este înzestrat. Unul dintre lucrurile care se întâmplă instant atunci când ai inițiativă este capacitatea de a auzi și de a nu acționa în baza conversațiilor interioare ale minții. În continuare auzi „*nu poți*”, „*nu știi*”, dar nu mai este nevoie să-i dai ascultare. În continuare inițiezi și continui către direcția pe care o vizezi. Putem spune că aceste conversații interioare ale minții umane devin facultative pentru că spiritul deja știe că aceste conversații interioare sunt acolo pentru binele nostru, să ne oprească din a ne răni pe noi înșine sau pe semenii noștri gestionând situații de putere în moduri inadecvate.

Aici dispăre noțiunea de traumă, aici dispăre diateza pasivă: *mi s-a spus, mi-a fost făcut*. Dispare noțiunea de *aș fi vrut*. Omul care inițiază este capabil să oprească conversații interioare sau să acționeze în timp ce le privește în ochi și adevărul este că nu-i mai pasă pentru că nectarul, beția,

chemarea viitorului este atât de mare încât corpul este un simplu reminder al faptului că suntem pe pământ și avem nevoie de o interfață fizică prin care să interacționăm cu semenii noștri.

Întorcându-mă la limitările abuzurilor de putere, mai sunt și altfel de conversații de răzbunare, precum - *O să vă arăt eu vouă când o să am putere, vreau să demonstrez lui X și Y!* Este posibil ca și aceste persoane care au nevoia de a se răzbuna, prinzând putere, în momentul în care cresc, să li se anuleze aceste intenții?

Absolut. De asta sunt instalate aceste limitări acolo, pentru că acei oameni au nevoie să crească pe calea acțiunii, a contribuției către semenii lor în așa fel încât să înțeleagă scopul energiilor înalte de tip empatie, compasiune, inspirație, iar până la acel moment le va fi dezactivată această opțiune asemenea felului în care este dezactivată viteza maximă pe o mașină nou-nouță. Când se activează viteza maximă în bordul unei mașini pe care abia am cumpărat-o? Când am ajuns acolo și vedem, gestionând acea situație, că dorim și putem mai mult. Abia atunci mergem la locul din care am cumpărat mașina și cerem întregul spectru de capacități.

La fel și la oameni: oamenii care caută să demonstreze semenilor lor acest lucru, urmează să obțină niște salturi pe direcția muncii, pe direcția smereniei, pe direcția empatiei sau pe direcția iertării în așa fel încât după ce au depus această

muncă, nevoia de a demonstra să dispară, nevoia de a se răzbuna să dispară și chiar nevoia de a se compara să dispară. Însă, până atunci, până când va fi îndeplinit acel tip de lucru care i-a devenit misiune, pentru că devine misiune: *Las' că-ți arăt eu ție. Ai să vezi că eu o să pot mai mult*, acel om este limitat în a se orienta către alt obiectiv și rămâne focusat pe task-ul ce-i produce saltul de conștiință respectiv. Universul are grijă de noi și are grijă și de ceilalți în același timp. Toate deodată.

Este un echilibru în permanență?

Este mult mai mult decât un echilibru. Ca să fie un echilibru presupune că există două părți diferite care se echilibrează. Starea pe care o trăiește Universul este de indivizibilitate: nu există mai multe părți necesar a fi puse în echilibru. Este un organism pe de-a întregul. Nu există un rău și un bine și ceva care le echilibrează. Nu există două talgere și un mecanism care le aduce la egal, ci există unitate dintotdeauna. În unitate este echilibru, iar echilibrul este ținut acolo de conștiință. Conștiința este unitară.

Noi nu avem în sufletul nostru departamente ce operează pe diferite domenii. Cum suntem în cele mici, la fel suntem și în cele mari. Cum suntem în relația cu frigiderul nostru, suntem și în relația cu banii noștri, în relația cu prietenii noștri, în relația cu oamenii din jurul nostru. Abordarea este unitară. Noțiunea de echilibru în forma în care o știu

pământenii la acest moment vine de la cineva care încă urmează să descopere limitările impuse de dualitate. Bine, rău, sus, jos și așa mai departe.

**Descoperind că poate iniția către propriul viitor, corpul
conștientizează răsplata de dopamină și endorfine
de la îndeplinirea unui obiectiv**

Una dintre marile bucurii ale corpului este să creeze noi dependențe, din substanțe din ce în ce mai rafinate. Trecerea de la cortizol și adrenalină către endorfine și dopamină este un adevărat festin, o sărbătoare. Și corpul, odată descoperind aceste delicatese, începe să dorească din ce în ce mai mult să le consume. De aceea se pune frecvent în situații provocatoare, în care, fără hărți, fără cunoaștere, bazat doar pe propria experiență și cunoașterea de sine: „*Cine știi eu că am fost și că pot fi?*”, se aruncă în acțiuni, circumstanțe, conversații noi-nouțe. Inițiază. De ce inițiază? Pentru că la capătul acelor conversații se află marea împlinire de a fi făcut ceva temerar. Este marea bucurie de a fi accesat acel viitor care, odinioară, era doar în imaginație.

Corpul este construit în așa fel încât răsplătește structura asta biomecanică cu substanțe delicioase, printre care se numără dopamina și endorfinele. Ce este uimitor e că, în corp, această răsplată nu se întâmplă când te gândești că îndeplinești, ci doar după ce ai îndeplinit apare recompensa. Nu la gândul că aș putea alerga un maraton, că aș putea

scrie o carte, că aş putea crea o relație frumoasă, ci când sunt față în față cu realitatea de a vedea visul meu devenit real, abia atunci corpul mă recompensează cu beneficiile de a fi dus la capăt ceea ce, odinioară, era imaginar. Corpul ne răsplătește pentru realități aduse deja în plan fizic, nu pentru cele existente la nivel imaginar.

Dacă eu am promis că această întâlnire va avea loc în fața unui număr de 1000 de persoane, iar ele știu că azi această conversație între noi doi se va întâmpla, atunci rezultatul ei – această carte, care acum două ore era doar imaginar – devine real. Abia la destinație voi experimenta o stare de împlinire extraordinară atât la nivel personal că am mutat ceva din invizibil în vizibil, cât și la nivel social, pentru că oamenii care știu că eu am promis, acum mă vor vedea îndeplinind promisiunea. La acest moment, deja am zeci de mesaje cu oameni care mă încurajează și au încredere în mine și îmi transmit această încredere că ceea ce am promis va fi real, iar senzația de putere resimțită în momentul în care acest obiectiv a fost dus la finalitate se concretizează la nivel fizic în substanțele astea magice ce se secretă când atingi viitorul pe care ți l-ai imaginat.

Când atingi viitorul cu mâna, când îl vezi în față îndeplinindu-se fizic, apare recompensa împlinirii, endorfinele, și recompensa imaginației devenite reale, dopamina. Odată devenit dependent de aceste substanțe, repetând deseori acest ciclu, devin foarte dornic să inițiez pentru că, știindu-mă capabil să și finalizez, întrezăresc la acea destinație calitatea

unor emoții fizice super satisfăcătoare. Vreau să mă pun în situații complexe într-o lume necunoscută cu zero coordonate. Vreau să nu am datele problemei și vreau să descopăr gardul evoluției mele și să îl împing mai departe. Aceasta este inițiativa.

Îmi doresc să mă arunc noaptea în valurile oceanului și nu la mal, ci din mijlocul lui. Și nu pentru că nu e adânc, nu pentru că ar fi noapte sau apa ar fi rece, ci pentru că mă știu pe mine și lucrurile de care sunt capabil. Acest nivel de conștiință de sine ce se trezește la acest moment prin obținerea felului de a fi inițiativă, e de fapt temelia felurilor de a fi din banda iubirii, a inspirației, pe care le vom descoperi în următoarele volume.

La periferiile cunoașterii sale omul începe să învețe că ceea ce îl cheamă îi poate aparține

Este o mare bucurie ca omul să depășească nivelul pesimismului din zona și din banda suferinței: *Ce rost are să mă uit la ce au ceilalți și pot ceilalți? Eu știu că astea nu îmi sunt menite.* Omul depășește aceste lucruri și, înțelegând că ceea ce își dorește devine realitate prin manifestarea de muncă în interiorul corpului pe care îl deține, munca realizându-se prin curaj, determinare, perseverență și inițiativă, omul începe să viseze și să dorească să trăiască această senzație întruna.

Văzând că este posibil ca ceea ce eu visez să devină realitate prin efortul meu sau în conjuncție sau prin delegare alături de alți oameni, normal că îmi doresc să ținesc tot mai sus și mai departe. Normal că vreau să-mi măsoar forțele, normal că vreau să mă implic în lucruri de magnitudine din ce în ce mai mare la nivel personal: *Dacă am putut un maraton de 42, oare pot și un 53? Dacă am făcut 53, oare mă duc în 90?*

Omul devine astfel interesat și la mod chimic în mod real dependent de a-și depăși limitările întruna și iată cum s-a creat mecanismul și fundamentul, temelia unei structuri evoluționiste la purtător. Omul a aprins acel foc interior de a avansa din propria lui motivație, din propria lui inițiativă.

În limba sanscrită era o denumire pentru acest lucru, *antraprerna*: din propriul foc, din propria pasiune, cu propria motivație. Nu-i de mirare că oamenii care dețin inițiativă se numesc *antreprenori*: ei au capacitatea de a porni, a întreține și propaga din propriile energii ceea ce contează cel mai mult în universul lor în scopuri de a îmbogăți lumea exterioară. Pentru că la urma urmei asta și este un *antraprerna*, un *antreprenor* - un om care își pune creativitatea, munca, ideile, spiritul inovativ, inițiativele, în slujba comunității descoperind ulterior bucuria zecuielii.

Într-unul dintre volumele următoare când discutăm despre abundență vom vedea că abundența este consecința valorii pe care am pus-o în universul în care trăim, în anturajul nostru, în spațiul tangibil, dar la acest moment omul devine

practic obsedat pozitiv de autodepășire și asta este o linie frumoasă de debut a unei noi civilizații pe această planetă.

Și atunci concurența cu alte persoane dispare întrucât intervine concurența cu el însuși

Când se mută în interiorul său termenul de comparație, omul rareori mai caută în exterior un etalon și se orientează către univers și către ceea ce e posibil bazat pe propriile sale limitări: *Dacă am putut atât, vreau și pot mai mult.* Dispare focusul pe ceilalți: *am de luat, am de imitat, vreau să obțin* și apare focusul pe ceilalți din spectrul: *am de dăruit, vreau să ofer și pot sluji.* Așa cum o să aflăm în capitolele următoare, inițiativa este un fel de a fi care denotă servitute. Cine sunt eu și ce pot este pus în slujba omenirii și așa devine inițiativă. Inițiativă de unul singur nu există. Inițiativa într-un grup este felul în care se întâmplă acest minunat fel de a fi.

Efectuând frecvente treceri în inimă, omul începe să observe diferența dintre viața trăită în zona de confort și necunoscut și prin obișnuință o preferă pe a doua

Această incursiune frecventă în inimă, în zona necunoscută în care ceea ce îmi dă putere nu sunt datele problemei pe care le cunosc, ci conectarea mea profundă cu mine și lucrurile pe care le pot cauza, trecând frecvent în inimă, dezvoltă în mine capacitatea de a observa un univers

lipsit de constrângere, un univers în care pasiunea funcționează, în care conexiunea cu alte persoane cu feluri de a fi avansate funcționează, în care atragerea de situații evolutive funcționează. Astfel, omul devine tot mai puțin interesat de a funcționa din minte. Devine tot mai puțin sedus de conversațiile minții sale și începe să le accepte drept ceea ce sunt - paradigme menite a proteja corpul de folosirea necugetată lipsită de disciplină.

Un spirit tânăr care trăiește într-un corp își poate expune corpul la pericole și să-i cauzeze dispariția, disfuncția sau chiar moartea, însă în momentul în care un om descoperă inițiativa, el începe să deschidă abilitățile corpului de a face lucruri nemărginite. Oamenii în stare de pasiune, inițiativă, în stare de regăsire, oamenii care trăiesc viața în termenii lor, au capacitatea de a merge până la punctul maxim și încă puțin. Au capacitatea și de a sări gardul respectiv și de a descoperi noi realități. Omul dă de gustul vieții trăite în inimă, într-un loc fără constrângeri, într-un loc generativ și într-un loc de incluziune față de semenii săi și devine tot mai puțin dispus la a zăbovi în conversațiile minții care sunt construite tocmai pentru a oferi timpul și spațiul maturizării în siguranță a identității sale.

Exact cum facem cu copiii. Până să învețe să folosească curentul electric, ținem prizele acoperite. Până să învețe să folosească chibriturile, folosim acele dispozitive care sunt child-proof. Până să învețe să citească etichetele medicamentelor folosim acele flacoane care necesită un

anumit tip de rotație pentru a se deschide. La fel și în identitatea firavă a unui spirit aflat la începutul evoluției. Va fi protejat prin conversații interioare care îl vor reține până la momentul înțelepțirii, până la momentul la care cauzând în realitate acel tip de acțiuni va înțelege „*Hei, chestia asta cu pisica neagră era doar o superstiție, nu e chiar real. Dacă o pisică neagră trece calea în mod clar nu mai este ghinion. E o superstiție și știu că este*”. La momentul inițiativei, dacă o pisică neagră trece calea sigur merge undeva, are inițiativă, la fel ca mine. Omul renunță la superstițiile mintale pe măsură ce creează circumstanțe ce depășesc exact acele superstiții, iar asta se realizează tocmai prin a arunca șapca peste gard de fiecare dată. Această expresie e folosită atunci când, iubind șapca pe care o ai, dar totuși dorind să sari și gardul, o arunci intenționat peste gard pentru că știi că iubirea te va trece dincolo și vei descoperi ce este de partea cealaltă a necunoscutului. La fel și inițiativa, iubind evoluția, mă voi trece prin tot ce mă duce acolo.

Capitolul 3. Inițiativa, instrument social

Una dintre trăsăturile cele mai puternice ale inițiativei este aceea că ea se naște la intersecția dintre mai mulți oameni, se naște în prezența oamenilor. Și ea este un instrument prin care se poate șlefui, ghida sau influența o comunitate, un grup către o anumită destinație din viitor. Este un instrument social pentru că permite omului să acceseze un anumit nivel de prestață și statut la nivel social.

Omul cu inițiativa are acces la un factor distinctiv. Și nu mă refer din zona de mândrie, ci dintr-un loc în care are o doză de respect pentru faptul că face lucruri nemaifăcute, în zone necunoscute și în văzul lumii. Acest lucru e foarte puternic pentru oameni ca influență, impact, act de inspirație și nu în ultimul rând, puterea de a ghida semenii către un loc al bunăstării sau un loc al evoluției.

Cuplarea la inițiativă în colectivități devine o practică prin care omul explorează realizarea socială

În momentul în care apare pentru prima dată inițiativa și omul este pus față în față cu atitudinea semenilor săi față de el ca inițiator, om care creează, abordează o nouă direcție, în general direcția schimbării, descoperă de fapt și beneficiile sociale ale inițiativei. Prin capacitatea lui, ca prin dezvoltarea

unei discipline, de a face un pas înainte, de a spune lucrurilor pe nume, de a avea o atitudine și, mai precis, un plan către ceea ce reprezintă interesul, nevoia sau direcția de evoluție a comunităților din care face parte, omul începe să stocheze în amintirile sale, în mintea sa sau în aura sa puterea socială ce este acordată de către oamenii care asistă la acest act de măreție numit „*a gestiona cu succes schimbările*”. Pentru că una dintre trăsăturile cele mai puternice ale oamenilor este aceea de a se opune schimbărilor, de a menține lucrurile constante, așa cum sunt și acest lucru e considerat zona de confort. Dacă nu se schimbă nimic, totul e bine. Avem harta, știm cum se desfășoară și e bine așa. Ei, în inițiativă se naște o nouă specie. Omul care inițiază face parte din această specie și este genul de personaj care, în termeni incerti, într-un viitor necunoscut și intangibil, în mijlocul unui juriu format din semenii săi, el are în continuare puterea să aducă schimbarea și să o pună pe masă, să-și ofere timpul și resursele pentru a evolua el personal ca parte din conștiința colectivă, adică la nivel comunitar.

Inițiativa este amprenta personală a inițiatorului în viitorul unui grup de oameni

O mare parte din bucuria și onoarea unui inițiator este aceea de a-și pune în spațiul respectiv amprenta personală, energia sa, viziunea sa, perspectiva, posibilitatea din care vine. Astfel, el își oferă o validare imensă în momentul în care

oamenii din jurul său sunt de acord cu el ca inițiator și îl acceptă ca inițiator pentru că i se oferă permisiunea de a influența oamenii din jurul său în timp ce acești oameni doresc și cer această influență. Este debutul a ceea ce mai târziu vom numi *inspirație* sau *carismă*.

Prin urmare, această capacitate a inițiatorului de a observa că ceea ce lui i-a făcut bine, ceea ce pe el l-a susținut să crească, să evolueze, este dorit și de semenii săi, îi oferă acces la a se vedea compatibil cu persoanele, cu oamenii, cu comunitățile din jurul său. Începe să se dezvolte acea conștiință: *Sunt bun pentru lume, sunt un om bun, lumea mă vrea, sunt dorit, influențez, ating, modific. Am puterea de a face lucruri ce au noimă*. Aici este începutul unei vieți cu rost. Iar viața cu rost are marele beneficiu al unificării. Un om care se știe pe el drept inițiator și practică acest lucru în mod lucid și voluntar poate unifica pe oricine și în orice condiții.

**Inițiativa este un fel de a fi ce nu apare solitar, în
singurătate. Omul poate genera inițiativă
doar într-un context comunitar**

Inițiativa apare ca urmare a validării trăsăturilor personale și acceptării lor într-un context de viralitate. În grupul în care se face acea inițiativă, ceilalți acceptă ca cineva să ia inițiativa și îi permit acelui om să-și pună marca, perspectiva, cursul acțiunii la nivel colectiv. Inițiativa nu se naște într-un context solitar pentru că acolo nu există un

context de dăruire. Nu există un context în care să poată dăruia cuiva, către cineva, propria perspectivă. Acest context de dăruire, capacitatea de contribuție, abilitatea noastră de a vedea care este puterea noastră socială, apare doar în momentul în care avem în jur oameni ce pot primi acel act de dăruire, acel transfer de experiență, acea direcție de dezvoltare care vine cu garanția implementării de către cel care ridică mâna și inițiază. În momentul în care un inițiator își expune dispoziția, disponibilitatea de a influența viitorul unei comunități, el acolo, de fapt, declară că are excedentul necesar de înțelepciune, practică și trecut care îl recomandă drept un candidat de succes.

Nivelul de creștere, posibil ca urmare a exersării inițiativei, este imens pentru că omul depășește nevoia de dezvoltare personală și ajunge la o dezvoltare colectivă. Omul începe să dorească să evolueze de dragul impactului pe care îl are în viața semenilor săi. Devine însetat de a face o diferență. Iar asta stă la baza accesului la benzile superioare: *creativitate, unitate, iubire*. Omul vrea să crească pentru a crea o lume în care să se regăsească, pe care să o poată influența.

**Inițiativa este prima treaptă de evoluție a leadershipului
și la acest nivel se manifestă printr-o acțiune care dă
tonul unui întreg context**

Leadership este un mix de feluri de a fi ce presupun multe abilități individuale și sociale. Cele individuale țin de a avea victorii private, în viața personală. Mă știu eu pe mine că sunt un om curajos, determinat, perseverent, disciplinat. Însă leadershipul presupune și trăsături colective: eu, în preajma oamenilor, îmi mențin celeritatea, luciditatea, am capacitatea de a ghida. Așadar, leadershipul este un mix de 10-12 feluri de a fi. Iar la nivel colectiv, primul fel de a fi ce cauzează omului să facă pasul către ceilalți fără a se compara, fără a impune competiție și fără a fi nevoie să învingă este inițiativa. Inițiativa este acea treaptă a leadershipului care permite unui om să fie urmat. Când ieși în față, oamenii te vor urma. Când deschizi un drum, vei fi urmat.

Bineînțeles că pentru a ajunge la leadership se adaugă pe parcurs și abilități de comunicare, și abilități de delegare, lucruri ce își vor găsi rostul la momentul potrivit în seria Spiritonomics, însă la acest nivel, omul dă de gustul primelor semne de leadership din viața sa. Și anume, dacă sunt deschizător de drumuri, spărgător de ghețuri, atunci, cu siguranță, cineva va veni din urma mea și va considera util faptul că am deschis noi posibilități. Iar odată pus față în față cu impactul social, cu puterea personală și cu zeciuiala revenită din acest proces, omul va dori să crească la un nivel la care abilitățile sale sunt relevante pentru conștiința colectivă, pentru oamenii din jurul său.

Și astfel inițiativa se transformă în dorință

Da. Omul vrea să continue, vrea să evolueze. Omul începe să creadă, că e frumos. Începe să creadă în imaginea lui de sine, în această primă și oarecum primitivă abilitate de a-și rescrie imaginea de sine. Omul începe să intuiască faptul că e frumos și că ceea ce el este, e bun pentru ceilalți.

Inițiativa este o formă incipientă de servitute, un mod de a gira debutul unui context, ca piatră de temelie a unei cauze

Inițiativa poate să apară doar în momentul în care noi dorim să servim, iar servitutea apare în momentul în care cauza pe care o servim se hrănește cu contribuția noastră. Doar dacă avem cu ce contribui putem servi, indiferent ce este acea contribuție: o aptitudine, o trăsătură de temperament, un mod de a comunica sau pur și simplu ceva benefic pentru oamenii din jur.

Un om nu poate servi fără a conține ceva util cauzei pe care o servește. Atunci este inutil și mai mult ca sigur nu va fi selectat pentru acea contribuție. Servitutea este posibilă doar atunci când omul deține un surplus de energie în zona de contribuție, are excedent de a putea și a fi capabil să servească și având în vedere faptul că el inițiază acel proces, rezultă că el a pus temelia acelei situații, aceluia context.

A iniția înseamnă a avea marea bucurie de a turna temelia unui noi clădiri sau marea bucurie de a sparge șampania de bordul navei care merge în larg pentru prima dată. Acest tip de privilegiu cauzează schimbări ireversibile, atât în structura corpului aceluși om, pentru că devine obișnuit cu a fi dorit, iubit și util semenilor săi, cât și cu structura spiritului său, pentru că acest om devine un căutător de oportunități de a face o diferență în spațiul său. Practic, omul începe să-și asume că în jurul său vor fi toate oportunitățile necesare pentru a crește. Și acesta este debutul responsabilității în spațiul personal care, de fapt, e volumul următor.

**Inițiativa este dovada excedentului de putere personală,
în așa măsură încât această energie poate fi dăruită
crezului comun al unui grup de oameni**

Pentru a trasa un nou drum, pentru a porni o nouă direcție, pentru a fi la cauza schimbării este necesar să conținem energia, depozitul de energie cu care să venim la locul faptei, excedentul de energie pentru a crea un nou drum. Fără de excedent nu există contribuții. Contribuția fără de resurse este nesustenabilă. Dacă noi încercăm să dăruim dintr-o resursă pe care nu o avem: bani, mâncare, apă, iubire, contribuția nu va fi una sustenabilă, pentru că vom rămâne noi înșine fără acea resursă. Sau mai mult, va fi un act de prefăcătorie neavând-o și pretinzând că o dăruim.

Prin urmare, o contribuție autentică presupune că ceea ce tu manifesti drept contribuție este din belșug în sufletul tău sau în viața ta, în experiența ta, în abilități și de aceea o poți dăruia. Așadar, pentru a exista inițiativa, omul e necesar să se vadă drept un creator abundent al resursei pe care o dăruiește: *Am mai făcut, am mai trecut, am îndeplinit*. E necesar să se uite în spatele său în trecut și să poată vedea cum odinioară toate obiectivele care zburdau la granița zonei de confort, în necunoscut, au putut fi ulterior achiziționate prin muncă bazată pe curaj, determinare și perseverență. Ulterior din această obișnuință, prin servitute și contribuție, omul poate iniția în a aduce la acea destinație și alte persoane, cele din jurul său, din comunitățile din care face parte.

**Oamenii din jur vin, de fapt, după puterea personală a
acelei persoane pentru că ei cred că este posibil ca
inițiatorul respectiv să-i ducă pe un drum pe care
ei au intenționat să meargă?**

În momentul în care vedem în jurul nostru o cale de a atinge viitorul la care visăm, în mod magnetic suntem atrași către acel lucru. Când recunoaștem citate din viitorul nostru în oamenii din jurul nostru, că se manifestă sub forma unei posesiuni: afacere, mașină, casă sau că se manifestă sub forma unui fel de a fi: carismă, putere, integritate, în mod natural suntem atrași de acel lucru pentru că ne cheamă viitorul din ei. Și atunci apare această noțiune, acest

comportament firesc de a urma. Acest comportament are un impact masiv în ambele direcții. Oamenii se observă dorind ceea ce există acolo și se naște dorința de a urma, iar inițiatorul se vede conținând ceea ce lumea vrea și se declară iubit.

În felul ăsta se naște o autoritate. La baza autorității stă un om care se consideră bun pentru lume, consideră că el conține viitorul în care lumea se regăsește. De fapt, liderii și autoritățile din jurul nostru conțin în spațiul lor ceea ce umanitatea dorește de la viitorul lor, de la viitorul personal și colectiv. Așadar, în momentul în care noi conținem frânturi din viitorul oamenilor din spațiul nostru, în mod natural se va naște acest joc de putere în care vrem să urmăm și suntem urmați. În acest joc de putere apare o șlefuire frumoasă a imaginii de sine în care omul care a inițiat primește iubirea semenilor săi, iar cei care urmează oferă respect și loialitate, pentru că direcția în care urmează este parte din propria lor visare, din ceea ce ei doresc.

Pentru a lua o inițiativă, este necesar să fie oferită această oportunitate, printr-un consens general ce definește grupul respectiv (familie, prieteni, națiune)

Inițiativa apare într-un loc al consensului. În momentul în care într-un grup de oameni apare o nevoie, o direcție, o provocare, se creează o stare de așteptare a unei inițiative și cel care conține excedentul cel mai mare pe direcția

dezbătută în contextul respectiv ia inițiativa pentru a merge acolo. Inițiativa nu se poate lua însă fără de oportunitate. Acest moment de așteptare, de ascultare implică o invitație la inițiativă: *cine se oferă, pe cine ne putem baza, cine are ceva de spus sau care-i planul?* În momentul în care oamenii acceptă consensual că este timpul și locul pentru o inițiativă, doar acolo poate cineva să ia inițiativa.

O inițiativă nechemată este cel mult un act de intruziune. Când iei inițiativa într-un spațiu în care nu ești invitat, atunci este o intruziune, o presiune la adresa spațiului respectiv. Condițiile de naștere socială a prilejului la inițiativă sunt ca urmare a unui consens în grupul respectiv. Oamenii acceptă că sunt în pragul unei provocări sau în necesitatea unei transformări și înțeleg că acolo este nevoie de ceva care să o implementeze, să o genereze, să o gestioneze, să o gireze. Și în acel consens se naște chemarea tuturor către cel care va iniția, deși poate persoana nu este știută. Ea se autosesizează. De asta inițiatorul e ceva ce vine cu autosesizare. Autosesizarea e posibilă doar când este chemat: *Care dintre noi oare poate să ducă acest grup la abundență? Dar la unitate? Poate la creativitate?* Și atunci în această întrebare și în ascultarea ce urmează întrebării inițiativa are temelia pregătită pentru a lua naștere. În orice alte condiții ea nu apare. E un act frumos care ar deveni abuziv în orice alte condiții.

Inițiativa pare doar prin consens și prin chemarea colectivă. Este o formă de crez în ceea ce ține comunitatea

respectivă în apartenență. Pentru că la urma urmei, în momentul în care inițiatorul dăruiește propria sa energie, nu o dăruiește individual fiecărui om în plan separat, ci este o formă de încredere a sa în ceea ce reprezintă acei oameni laolaltă. Inițiatorul dăruiește către familie, către companie, către grupul sau sectorul respectiv, către un anumit neam. Nu este către fiecare din neam, ci este către întregul neam. Întărește însăși structura colectivă ce a făcut cererea la inițiativă.

Inițiativa poate apărea și ca un început trasat de un grup de oameni ce aparține unui context mai mare

Inițiativa nu e neapărat să apară de la o singură persoană, ci poate apărea de la un grup în interiorul unui alt grup. Mi-aduc aminte de multe ori cum în momentul în care se întâlnesc mai multe familii, în special la Retreatul Wisdom¹, apar douăzeci de copii în mijlocul adulților și spun „*Dorim să mergem să facem un baraj!*” Un mic grup din cadrul unui grup mai mare are o inițiativă. Nu este necesar să fie o singură persoană, ci poate fi un grup de persoane în interiorul unei comunități, un mic sector. De multe ori am văzut în cadrul unui companii cum angajații din linia de producție au venit cu inițiativa să se întâlnească după birou și să celebreze

¹ Wisdom este un retreat în natură, departe de tehnologie, oraș, internet sau electricitate ce se desfășoară pe parcursul a 8 zile și este organizat de Createrra. Descoperă toate detaliile pe www.createrra.ro.

finalizarea anului sau a perioadei. Au avut această inițiativă: *Am hotărât că am muncit, merităm și o să ieșim*. Nu au venit să ceară voie, ci au venit să invite către o nouă direcție într-un loc în care performanța a fost posibilă. Și-i invită la regenerare, la conectare, la repaus, la răgaz.

Inițiativa se poate naște atât de la o singură persoană în grupul de care aparține, cât și de la un grup de oameni din interiorul unei comunități mai mari. Și este un act frumos să vezi unitatea asta în diversitate, să vezi oameni care își spun „*gând la gând cu bucurie*”, oameni care doresc să celebreze sau doresc să influențeze spațiul mai mare din care fac parte. Se numește *inițiativă de grup*.

Știind că ești antreprenor și la rândul tău lucrezi cu oameni și ai o echipă, cum vede un antreprenor inițiativa unei persoane din interiorul echipei?

Vorbind acum la modul personal, strict îndreptat către mine, în primul rând, felicit acea persoană că a găsit puterea de a adresa o astfel de chestie și de a o aborda direct venind cu o propunere de valoare, cu o direcție nouă generatoare de schimbare sau transformare. Și realizez că pentru a putea să facă acest prim pas a fost nevoie de mult curaj, determinare, perseverență pentru a se ajunge la inițiativă. În același timp, mă uit la spațiul meu și observ că am lăsat loc deschis pentru oameni să-și manifeste creativitatea venind către mine. Și dacă tot este spațiu deschis ca oamenii să ofere

ceea ce conțin, oare a mă împotrivi acelui lucru nu înseamnă a fi în dezacord cu deschiderea mea? De cele mai multe ori accept acea inițiativă, o susțin și o onorez adăugând lucruri particulare ce țin de misiunea, viziunea și valorile companiei sau companiilor pe care le reprezint. Prin urmare, răspunsul meu este „da” cu mici ajustări de ordin logistic sau etic ce aduc acea propunere în compatibilitate totală cu conștiința organizațională pe care am creat-o.

Totuși, îmi doresc din inimă să văd influența oamenilor și libertatea lor de a propune, de a spune și de a oferi acele inițiative. Este visul meu să văd oameni luând inițiativa în jurul meu. E o mare bucurie.

Uitându-ne la antreprenoriatul din jur, acest lucru, în general, este reglementat chiar la nivel de conștiință organizațională prin proceduri ce încurajează sau descurajează inițiativa. În unele companii se protejează structura existentă și e necesar ca omul să lucreze doar la nivel funcțional, mecanic, procedural, să îndeplinească task-uri. În alte companii acel om, colaborator, angajat, partener este invitat la a face o diferență.

Nicio companie nu poate să crească dincolo de nivelul de dezvoltare al antreprenorului care a creat-o. Și, prin urmare, acel nivel va da deschiderea companiei la inițiative sau nu. Îmi doresc o lume în care oamenii să vină în companie cu această superputere spirituală și anume de a-și pune propria lor amprentă în ceea ce se întâmplă. Este un lucru frumos și care va aduce a te simți văzut pe harta

organizațională, poate chiar util și poate chiar generator de transformare, de schimbare la nivelul business-ului respectiv.

Ce aduce în sufletul celuilalt faptul că tu, ca antreprenor, încurajezi lansarea de inițiative?

Dacă ne uităm la toate lucrurile care ne cheamă, orice ar fi, că este o locație, e casa bunicilor, e cabana de la Wisdom, că este o persoană sau o locație, ce au în comun aceste chemări este apartenența. Apartenența apare pentru că o parte din noi este întipărită în structura acelei locații. Acea parte din noi, întipărită acolo, a apărut tocmai ca urmare a unui act de dăruire, a unui act de inițiativă. Eu cred că inițiativa este la temelia apartenenței și atunci când acceptăm ca cineva să inițieze în spațiul nostru, îi dăm ocazia, punându-și amprenta, să se recunoască și să vrea să revină, să audă chemarea locului în care i s-a permis să-și lase amprenta. Îmi doresc mult ca oamenii să simtă astfel de apartenență la nivel generalizat către întreaga planetă, să putem să ne recunoaștem oriunde mergem. Acesta este un lucru frumos care poate sta la baza disciplinei ca oriunde mergem să facem o diferență, să lăsăm locul ăla cel puțin la fel de impecabil, frumos, curat, pe cât l-am găsit și mai mult. În felul acesta, oriunde vom merge, ne vom pune amprenta, vom avea o inițiativă și ne vom simți chemați. Mă simt chemat în toate locațiile în care am fost vreodată. Pentru că știu că

punând inițiativa acolo am lăsat o parte din cine sunt. Și mă știu vrut, dorit și chemat.

Cum ai creat acest exercițiu de a lua inițiativa pentru a curăța spațiul în orice loc am merge? Sau care era scopul de a curăța locurile pe unde ajungem?

Copil fiind, îmi plăcea mult să mă joc cu magnetii și o observație pe care am făcut-o devreme în viață a fost că atunci când lipesc magnetul de lama unui cuțit sau de o furculiță sau de o lingură, deși nu este magnet, atrage alte bucățele de metal. Spre surprinderea mea, chiar și după ce am îndepărtat magnetul, acel cuțit sau acea furculiță, acel obiect metalic continua să atragă bucățele de metal și în absența magnetului. Și am realizat că odată magnetizate cu energia magnetului, acele obiecte continuă chiar și în absența lui să manifeste aceleași trăsături.

Bineînțeles că mi-am dorit mult ca acest lucru să fie transmis oamenilor: să ne punem amprenta și energia pe ceea ce atingem, că e oraș, că e casă, că e om, că e suflet, că e haină, că e o simplă cameră temporară de hotel sau educația unui copil care a trecut prin viața noastră. Am realizat că acest lucru de a impecabiliza spațiile din jurul nostru îi dă omului posibilitatea să se simtă chemat, dorit și iubit în spațiile în care merge. Acest joc al impecabilizării, de a lăsa spațiul pe care îl vizitezi mai impecabil, mai frumos decât l-ai găsit, te susține să observi câtă frumusețe ai de dat

și cât de infinită este și cum, disciplinând-o, exersezi spre a se multiplica în continuu. Prin urmare, exercițiul a fost construit ca oamenii să se știe buni pentru lume, să se știe iubiți și utili și mai mult să creeze acea chemare către locuri unde și-au lăsat amprenta, să vrea să se implice, să vrea să inițieze.

Fiind una dintre cele mai dorite trăsături ale unei autorități, inițiativa conferă status și relevanță socială

Fiind ceva foarte rar, deși e atât de devreme pe scara felurilor de a fi, *inițiativa* este un fel de a fi select: oamenii care iau inițiativă sunt într-un procent foarte mic la nivel social. Treaba noastră este să creștem acest procent. În momentul în care persoana ia inițiativa în mod repetat la nivel de disciplină, a fi inițiator conferă omului un standard de prestigiu, prestanță și relevanță socială. Un om care inițiază este văzut drept un om de acțiune. Este văzut ca un om care face lucrurile să se întâmple. Oamenii acceptă că în preajma acelui om realitatea tinde să ia forma pe care el o dorește. Oamenii de acțiune au privilegiul să se întâmple după chipul și asemănarea lor, după cum le-au dorit, după cum au inițiat.

Iar acest exemplu de cauzalitate oferă semenilor noștri dovada vie că poți pune în lume ceea ce ești și să fii iubit de ceilalți. La acest nivel se depășește pentru totdeauna mitologia lui „*ce-o să zică lumea?*” și apare setea „*abia aștept să vadă lumea acest lucru*”. Acest tabu al reacției lumii la impactul nostru în mediul social dispare. Se estompează și

dispare pentru cel care inițiază. Pentru că el devenind conștient că a sa contribuție și servitute susține lumea către evoluție, este pus față în față cu reacția frumoasă, plăcută, primitoare, doritoare a oamenilor ca el sau ea să aibă o intenție și să inițieze ceva.

Lumea este în așteptarea inițiativei tale. Lumea te vrea un inițiator. Pentru totdeauna dispare tabuul „*ce-o să zică lumea*” și rămâi tu și acțiunea.

**Inițiativele colective creează conștientizări
ale unor realități descoperite izolat să devină
conștientizate la nivel generalizat**

Am să dau un exemplu pe tema asta vorbind de copii care au avut inițiativa lor de grup. Au venit într-un grup de 350 de oameni și-au spus „*Noi vrem baraj și vom merge să construim un baraj!*”. Frumusețea acestui lucru, joaca, inocența, puterea de a iniția o astfel de propunere a determinat ca absolut fiecare - adulți și copii, mici și mari, tineri și bătrâni, femei și bărbați - să lase ce aveau de făcut, și să se îndrepte către locul respectiv, generând un impact generalizat dincolo de sfera copilăriei, cea care a propus, care a inițiat. Astfel încât acel baraj a fost gata în 30 de minute, în timp ce în alte condiții dura poate 3 zile sau 2 săptămâni.

Cu alte cuvinte, în momentul în care un grup generează o inițiativă într-un grup mai mare se asigură viralizarea acelei

inițiative în masa largă a conștiinței colective, ca de exemplu conștientizarea nevoii femeilor sau inițiativei femeilor de a-și dezvolta spiritul antreprenorial, de a avea propria afacere, de a fi independente, de a fi liber exprimate. La început a fost o inițiativă de grup. Acum s-a transformat într-o conștientizare generală, la nivel de neam, de planetă, la nivel de omenire. Odată devenită o conștientizare generalizată, pornind de la un grup mic în consens, care a inițiat, acum a devenit o inițiativă susținută de toți ceilalți. Există finanțări pentru start-up-uri ale femeilor, există susținere din partea partenerilor, a societății, a statului către inițiativa feminină. E ceva superb să se ajungă la o conștientizare în masă pe baza unei inițiative la început restrânse. Inițiativa este folosită în aceste situații pentru a viraliza o intenție generală în cadrul unui grup mai mare. Este o formă de copiere a felului de a fi inițiativă la nivel de conștiință colectivă.

Vrei să spui că toate proiectele imense au pornit de la o inițiativă?

Pentru ca ceva să devină azi comportament de grup, a fost nevoie ca cineva să inițieze acel lucru: fie că a fost în antichitate, când democrația a fost creată de cineva care a acordat poporului puterea (*demos*), fie că este vorba despre un sistem de educație lucid și independent, care îi permite copilului să-și adreseze întrebări socratice pentru a-și determina nivelul de putere în relație cu ceilalți. Acel inițiator

a avut inițiativa ca, la momentul lui, să facă ceva nemaifăcut, să spună ceva nemaiauzit și să cauzeze ceva nemaicauzat. Toate lucrurile care ajung în consensul colectiv au fost inițiativa unei persoane la un moment dat.

La fel cum ceea ce facem noi acum este o inițiativă acum, aici, ce va fi absorbită în conștiința colectivă și va fi trăită drept normalitate în anii următori. Inițiativa este retribuită cu absorbire în conștiința colectivă ca regulă de viață. Și e natural să fie așa pentru că e ceva ce cu toții dorim.

**Ctitorul inițiativei donează energia personală către
fondul energetic total al acestui crez măbind puterea,
coeziunea și apartenența la acel grup**

A fi un ctitor presupune a crea, a stabili temelia, a turna fundația unei clădiri. Și e un mare act, e o mare onoare pentru cineva să fie la fundamentul unei structuri ce se construiește. În momentul în care un om construiește această temelie este prilej ca munca altor oameni să se alăture prin contribuții, unificare, coerență, apartenență, și mai mult, întărirea crezului în ceea ce ține comunitatea laolaltă. Că este vorba de muncă voluntară, de un act de dăruire sau că este vorba de a construi șira spinării pentru o comunitate, orice act de turnare a unei temelii practic este declarația că un viitor urmează să existe, că cineva acolo își va da silința și va depune resursele, timpul și energia necesare ca acel lucru din viitor să devină realitate. În momentul în care un creator are

inițiativă, comunitatea care i-a permis să inițieze va onora
acea inițiativă și o va transforma în realitate. Și acolo este
debutul unității.

Capitolul 4. Beneficiile inițiativei

Universul acesta este construit dintr-o realitate foarte armonioasă și echilibrată în care orice oferim și dăruim se întoarce pe calea zeciuiei, răsplătindu-ne cu o parte din devenirea aceluia spațiu către care am dăruit. Că este vorba de a crește un copil și ulterior vine către noi așa cum se spune în proverbe „*cu o cană de apă*”. Că este vorba de a iniția plantarea unui pom și o viață întreagă ne hrănește cu fructe. Că este vorba de a iniția crearea unei comunități și asta se soldează cu unitate, contribuție și rost pentru participanții la acea comunitate.

Există beneficii mari în a fi un inițiator. Iar aceste beneficii sunt din sfera comunitară. Sunt din sfera socială. Sunt dintr-un loc în care mai mulți oameni deodată îți oferă beneficiul zeciuiei. Este un mare lucru să primești zeciuială de la o singură persoană în viața căreia ai contribuit și arată că ai o relație frumoasă și că ai făcut o diferență. Însă inițiatorul cauzează un impact generalizat în întregul grup și atunci zeciuiala vine de la fiecare dintre participanți plus de la întreg grupul deodată, de la conștiința aceluia grup. Și asta se numește a *ctitori*. Există în tradițiile religioase și un beneficiu la a fi ctitorul unei biserici și anume că la intrare există un mesaj sau un desen sau o mențiune cu cine a ctitorit acel lăcaș. Înțelegând zeciuiala, sistemul religios a și propovăduit-o către oameni, îndemnându-i să-și facă bine

unul altuia, să facă lucruri frumoase. Religia a intuit corect traseul energetic al zeciuiei înțelegând că atunci când ne punem amprenta pe o structură, pe un grup de oameni, aceasta se va întoarce la noi, „înzecit”, după se spune.

Acum avem ocazia de a studia unul câte unul beneficiile vizibile pentru a fi un inițiator. Înțelegând aceste beneficii, intenția mea aici este ca oamenii să-și dorească să inițieze lucruri, înțelegând că vor fi observați, răsplătiți, crescuți, și-și vor crea un drum frumos către propria evoluție, dar și evoluția lor la nivel colectiv, iar acesta este rolul acestui capitol.

Unul din beneficiile inițiativei este mobilizarea și impactul

În momentul în care o persoană ia inițiativa, oamenii se mobilizează în a susține această inițiativă cauzând în inițiator acel sentiment de a fi susținut, văzut, acceptat drept liderul acelui moment sau acelui context.

Totodată impactul crește. Nu mai este un impact personal, ci este impactul unui om care are în spate un grup de oameni. Este impactul generalizat al unei acțiuni care nu mai este de magnitudine individuală - *cineva a mișcat un pai* - ci este impactul unei acțiuni de natură colectivă - *o comunitate a mișcat un munte*. Nivelul la care cauzăm impact prin intermediul inițiativei este foarte diferit de nivelul la care cauzăm impact pentru un act de voință. Un act de voință

mișcă acest corp către o destinație și un obiectiv, însă un act de inițiativă mișcă o comunitate. Între a mișca un om și a mișca mase de oameni este diferența dintre voință și inițiativă.

La inițiativă nu numai oamenii se mobilizează pentru a susține cauza pentru care și-au dat acordul, ci și acel om girând cu prestigiul, puterea, capacitatea sau cuvântul său, obiectivul respectiv, inițiativa proprie, se auto-mobilizează și dă tot pentru a face să se întâmple. Practic, își asumă responsabilitatea socială. Iar acest lucru este, de fapt, principiul pe baza căruia comunitățile cresc. Impactul unei astfel de acțiuni este imens. Se spune că dacă vrei să ajungi repede, du-te singur. Dacă vrei să ajungi departe, du-te însoțit. Asta e diferența dintre voință, determinare, perseveranță și inițiativă. Faptul că zburăm în mijlocul unui grup mare. Suntem într-o escadrilă de oameni. Nu mai suntem solo.

Cum privim sprijinul comunitar ca beneficiu al inițiativei?

Inițiativa apare doar în momentul în care omul are excedentul pentru ceea ce propune a fi inițiat, pentru acel nou început. Sprijinul este comunitar în mare parte pentru că acest act de dăruire nu se adresează unui om din interiorul acelui comunități, ci se adresează întregii comunități. Practic, crezul avansat al inițiatorului în structura în care inițiază, face

ca al său cadou, energia sa, efortul său, girul său să meargă către comunitate pe de-a-ntregul. Acest om e necesar să creadă în grupul din care face parte și în ceea ce aduce oamenii laolaltă în acel loc. Prin urmare, dăruirea sa nu vine la nivel individual către cineva anume din acel spațiu, ci se duce către ceea ce reprezintă acel grup per total. Este o formă de donație și încredere către ceea ce cheamă oamenii laolaltă în acel spațiu. În momentul în care dăruiești unui ONG o sumă de bani: de exemplu, procentul impozabil la final de an și care în mod legal se poate dărui, tu manifesti de fapt, ca inițiator al acelei donații, încrederea în toate destinațiile pe care le va folosi acel ONG. Este un act de încredere că acea sumă va fi utilizată în mod autentic către destinațiile care te-au făcut să inițiezi acest act de donație în primul rând. Este o formă de sprijin comunitar. Ai încredere în coloana vertebrală a acelei comunități și atunci darul tău devine un bun colectiv de care se bucură toți în acel loc. E un mare beneficiu ca un om să se știe un sprijin comunitar, să se știe ca un pilon în acea comunitate, să fie recunoscut drept omul la care se poate merge pentru astfel de situații de magnitudine socială mare, ridicată.

Un alt beneficiu ar mai fi învățare și dezvoltare. Revenind la exemplul cu barajul inițiat de copiii din Retreatul Wisdom, am văzut adulți care s-au bucurat învățând pentru prima dată cum să construiască un baraj. Și am văzut oameni educându-se unii pe alții în a face lucruri care la prima vedere erau imposibile sau poate atipice. Însă să vezi într-un râu o

sută de oameni cum construiesc un baraj și toți zâmbesc este cea mai puternică formă de educație și de ghidaj, de dăruire. Este o formă de învățare foarte elegantă.

În momentul în care o inițiativă este absorbită în conștiința colectivă și devine procedură de zi cu zi, atunci oamenii se regăsesc zi de zi într-un proces de educație și învățare. Lumea merge în acele locuri pentru că se învață ceva, pentru că sigur ceva bun va ajunge la ei. Se duc cu setea prestabilită chiar la plecarea de acasă. Urmează să învețe ceva care îi va ghida, îi va susține, va crește, va determina evoluția lor.

Învățarea și educarea sunt două mari beneficii ale actului de inițiativă pentru că dintr-un context de dăruire apare și un context de primire. A educa, a învăța înseamnă a primi ceva nou în propriul univers, ceva nou care poate fi disciplinat și ulterior practicat. Se spune că dacă îi dai unui om un pește, i-ai astâmpărat foamea pentru o zi. În schimb, dacă îl înveți să pescuiască, i-ai astâmpărat foamea pentru o viață. Marele beneficiu al educației și învățării este că actul de inițiativă determină în ceilalți capacitatea de a reproduce acel comportament oricând, peste tot, oriunde. Oriunde merg oamenii care au construit acel baraj la Wisdom vor putea să construiască un baraj pentru că au în minte imaginea posibilității înainte să fi existat și a realității după ce împreună au construit. Avându-le pe cele două împreună și văzând procesul de la inițiativă și până la finalizare, se naște marea

putere a integrității și a unității. Oamenii merg în locuri și fac lucruri să se întâmple. Inițiază.

Practic în inițiativă, și tu, și celălalt beneficiați de aceleași lucruri: învățare și dezvoltare

Este capacitatea unui om de a-și copia conștiința individuală în conștiința colectivă. De a se regăsi ca persoană care a marcat felul în care o conștiință colectivă a evoluat, ca o piatră de temelie pentru acea conștiință colectivă.

Poți iniția un proiect fără să știi absolut tot ceea ce este în interiorul lui și în același timp să înveți inclusiv tu, cel care ești inițiator?

La sursă, inițiativă înseamnă *un nou început*, ceea ce înseamnă că în mod natural orice ai iniția nu există, adică este necunoscut, nemanifestat, doar imaginat. Poate am ceva coordonate în legătură cu felul în care mă voi simți sau poate ce aș dori să creez sau cât de departe să ajung sau cât de mulți oameni să implic. Inițiativa presupune că materia primă pe durata acestui proces este necunoscută. Inițiativa presupune că urmează un act de învățare, de educație, iar la nivel social este un sprijin comunitar care cauzează mobilizare și impact. Toate beneficiile anterioare se regăsesc în acesta.

Nu există inițiativă pe lucruri cunoscute. Acea este zona de confort. Nu e ca și cum iau inițiativa să mă spăl pe dinți în dimineața asta. Acea nu este inițiativă. Acea este *mă întorc la obișnuința sau disciplina mea zilnică de a face acest lucru*.

Inițiativa înseamnă început. Marchează un nou univers. O nouă posibilitate. Este felul în care un om aduce contribuția într-un spațiu cu ceva ce nu era acolo, iar acest lucru cauzează unul dintre următoarele beneficii și anume inovație. A *inova* înseamnă a pune într-un loc în care nu a existat până atunci energia și perspectiva ta, ceea ce cauzează noutatea unui nou început. Inovația este de fapt construită tocmai prin acceptarea de noi energii într-un sistem.

Întorcându-ne la exemplul cu businessul, îmi doresc sânge proaspăt (*new blood*) în business cum s-ar spune. Îmi doresc viziune dincolo de ceea ce eu văd. Doresc să văd dincolo de cât văd și sunt foarte interesat de acest lucru pentru că altfel se numește zonă de confort și ea generează monotonie și nu permite noutate. Vreau ceea ce mi se întâmplă. Vreau infuzia de nou, de permanent nouă conștiință în absolut fiecare loc pe care îl creez. Și eu cred că fiecare inițiator are acest vis.

**Cum este responsabilitatea un beneficiu al inițiativei?
Inițiativa te responsabilizează automat sau dorești tu să
devii responsabil în momentul în care iei inițiativă?**

În momentul în care o persoană ia inițiativa în propriul său spațiu și observă că locurile în care a inițiat ceva încep să fie susținute de restul oamenilor prin efort, energie, timp, muncă în comun, contribuție, acel om observă totodată și faptul că ele devin realitate. Și unde devin realitate? În zona percepției sale. Iar zona percepției unui om se numește *spațiu*. Când un om observă că în spațiul său se află oportunitățile de a iniția, el începe să descopere că are putere cu spațiul său, că are puterea de a face lucruri să se întâmple în spațiul său. De aici până la responsabilitate mai este doar un pas. Responsabilitatea, care culmea este subiectul următorului volum, reprezintă capacitatea unui om de a fi cauză în materie de tot ceea ce se întâmplă în zona percepției sale. Și dacă eu am inițiat și am văzut că se întâmplă, și ajunge în realitate o anumită idee, o anumită structură, un vis, o inițiativă, atunci e diferență doar de un anumit interval în care să repet această îndemânare și voi observa că am putere asupra a tot ce este în spațiul meu și astfel devin responsabil. Dacă este în spațiul meu, e al meu, pot influența. Cum influențez? Adăugând inițiativă. Și ce pot obține adăugând inițiativă? Ceea ce doresc să obțin. Iată cum devine treaba mea să fiu responsabil, să fac ceea ce vreau să fie din ceea ce mă înconjoară. Aici e debutul puterii personale. Absolut tot ce este în spațiul meu este marcat de sigiliul puterii mele personale, iar acolo eu pot influența și pot face să se întâmple.

Cum arată inițiativa fără responsabilitate?

În momentul în care nu fac legătura dintre oportunitățile de a iniția și faptul că ele apar în spațiul meu se instalează o condiționalitate. Apare convingerea că doar dacă sunt alții mi se va permite să influențez și să inițiez. Atunci nu mai este inițiere, ci devine o formă de a obține iubire de la ceilalți, luându-i pe ceilalți drept prilej să arăt cine sunt. Asta e un scurtcircuit al energiei autorității, pentru că se transformă în nevoie de validare. Am nevoie de ceilalți să-mi valideze rostul meu pentru că doar în preajma lor pot iniția ceea ce vreau. Apare ca o dependență de ceilalți oameni versus oriunde în jurul meu sunt oameni și pot iniția orice, oricând. Trăim pe o planetă de oameni. Eu cred că inițiativa fără responsabilitate este un viciu și se numește nevoia continuă de validare, am un rost doar pentru că ceilalți m-au chemat să inițiez ceva.

Următorul beneficiu al inițiativei este motivația și entuziasmul

Este exact starea pe care o trăiesc acum și despre care povesteam într-unul dintre capitolele anterioare. În momentul în care am oferit oamenilor promisiunea că această carte va fi scrisă azi, aici, acum am primit o doză imensă de încredere, susținere, motivație și empatie. Asta îmi ține telefonul în priză

pentru că primesc mesaje continuu: oamenii sunt alături, mă încurajează să continui și spun că ceea ce fac le este util.

În plus, apare și motivația lor, nu doar motivația pentru mine. Dacă eu pot asta, oricine poate asta. Iar oamenii încep să vadă în astfel de inițiative posibilitatea ca ei înșiși să realizeze astfel de lucruri. Dacă poate un om simplu, atunci oricine poate. Devine normalitate în egorii pe care îi reprezintă. Se poate face, prin urmare devine normalitate. Îmi doresc să devină normalitate fiecare conversație pe care noi o avem aici. Îmi doresc să devină normalitate fiecare realitate din fiecare carte pe care noi o scriem. Îmi doresc să trăiesc pe o planetă în care oamenii inițiază și prin asta șlefuiască viitorul colectiv, ceea ce este posibil pentru semenii lor în următorii ani, milenii, de ce nu?

Ce este normalitatea de fapt?

Inițiativa de azi e normalitatea de mâine. Inițiativa este o formă de extindere a zonei de confort în teritorii necunoscute, necartografiate încă. Așadar, normalitatea pentru mine reprezintă suma tuturor inițiativelor de până acum. Pe vremuri era un mare lux să iei inițiative. Era un mare lux să te speli pe dinți, nu erau periute. Acum e absolut normal. Când am copilărit, era extraordinar să ai televizor în casă, era o excepție. Acum este doar normal. Cu câțiva ani în urmă era absolut excepțional să ai adresă de e-mail. Acum e doar normal. Să iei inițiativa de a crea o comunitate în urmă cu

câțiva ani era supraomenesc. Acum e doar normal. Tot ce construiește zona de confort a oricărei comunități de azi, de la familie și până în business reprezintă de fapt o inițiativă a cuiva care a avut ieri puterea să se implice în a dăru. Normalitate egal inițiativa zilelor de ieri.

**Și să revenim la motivație si entuziasm că deseori aud
„Nu am motivație. Vreau să găsesc o motivație. Am
nevoie de o motivație să fac un anumit lucru”**

„Nu am motivație” presupune că omul este deconectat de la inițiativele sale. Fie așteaptă să fie făcute de altcineva, fie s-a însingurat și nu are susținători ai propriilor inițiative. Indiferent care dintre ele și se întâmplă, singurătatea sau lipsa oportunităților de inițiativă, rezultatul e același. În singurătate inițiativa ta nu se regăsește. Iar dacă nu ai obiective clare către care să inițiezi, inițiativa ta se stinge.

Lipsa motivației este, la urma urmei, o formă de sărăcie. Dacă nu am creat încă motive care să mă autogenerizeze către ceea ce visez să devin sau să ofer, înseamnă că, la nivel social, m-am deconectat de semenii mei. Acest lucru apare prin persistența limitatorilor de viteză, de la abuzul oamenilor din jur la abuzul de putere. Probabil că acea persoană a reinstalat un limitator de abuz pe una din coordonatele unității: *Am fost părăsit. Am fost abandonat. Sunt singur.* Este o formă de dominare, pentru că consensul cu cealaltă latură socială a ecuației nu a fost discutat. Un om,

pentru a ieși din singurătate, are nevoie de o singură întrebare. *Hei, luăm masa în oraș?* este la distanță de o inițiativă de a se regăsi. Aceste limitatoare de viteză se instalează pe mințile oamenilor în cea mai bună intenție a universului pentru a preveni contraveniențe de tipul diminuare, dominare, manipulare, control. Și sunt absolut naturale acolo unde sunt până la momentul la care persoana observă că nimeni de fapt n-a refuzat-o, că nici n-a adresat vreo întrebare și în felul ăsta se vindecă de dependențele sociale luându-și dozele de singurătate în care înțelege rolul său în lume.

Dacă ne uităm chiar și la animale, câini, pisici, în momentul în care le este rău, se extrag din viața socială, se duc și se tolănesc sub un gard și stau acolo până se refac și apoi deodată într-o dimineață revin înapoi la socializare pentru că au trecut prin perioada necesară de a elimina răul ce le-a izolat. E frumos să văd oameni care fac asta. Demotivația, lipsa de motivație este bună. Înseamnă că omul vrea să se conecteze cu ce este important pentru el în interiorul lui și să-și descopere prioritățile. Iar această perioadă este lipsită de motivație. Este o perioadă de introspecție.

Recunoștința - un alt beneficiu al inițiativei

Acest prilej apare de ambele părți ale unei inițiative. Fie de partea celui care inițiază, este recunoscător pentru spațiul

care s-a creat și care îi recunoaște meritul, valoarea contribuției sale prin servitute la contextul mare, fie vine din partea unora care s-au lăsat influențați de inițiativa acestui personaj și care au explorat noi posibilități, noi direcții, schimbări și transformări în direcția visurilor lor. Prin urmare, recunoștința apare natural într-un act de inițiativă pentru că ne-am permis să urmăm pe cineva și urmează să fim recunoscători că ne-a dus undeva.

Indiferent că apare la nivel conștient sau inconștient, doar prin simpla prezentare a unui inițiator se acordă acolo putere, statut și recunoștință. *Și iată vă prezint acum inițiatorul acestei realități, a acestei afaceri, a acestei cărți, a acestui context, a acestei comunități.* Chiar în momentul în care prezinți, onoarea și gloria sunt incluse în acea inițiere.

Recunoștința este prezentă acolo pentru că inițiativa nu este tocmai un fel de a fi generalizat încă. Pe de cealaltă parte, recunoștința comunității la transformarea pe care a adus-o inițiatorul apare tocmai prin faptul că s-a simțit la nivel generalizat dorința unei infuzii de noutate. De asta ne îşi uităm după cineva care are inițiativa, nu cineva care face cum s-a mai făcut. Recunoștința este omniprezentă în tot ce implică inițiativa pentru că vine ca dăruirea unui surplus de energie care altfel nu ar fi fost acolo.

**Noi dacă suntem inițiatori avem parte de toate aceste
beneficii și ne putem bucura de ele fără să
lucrăm foarte mult la a le obține**

Da, asta a fost intenția acestui capitol. Este de a oferi oamenilor un prilej în plus de a fi inițiatori, de a oferi beneficii și claritate în legătură cu ce e posibil, ce e disponibil după actul inițierii. Toate aceste beneficii apar natural. Apar natural fie că sunt știute sau neștiute. Însă în momentul în care sunt știute în avans oamenii au un motiv în plus de a iniția înțelegând că vor veni la pachet cu îndeplinirea acelor obiective și astfel de beneficii. Este un teaser. Este un îndemn ca oamenii să se arunce în brațele inițiativei să își permită să o încurajeze și să o facă să se întâmple. Îmi doresc inițiatori în viața mea, pe această planetă, oriunde.

Inițiativa este calea spre posibilități dintr-un spectru de vibrații mai înalte deoarece te fac vizibil într-o lume de frecvența obiectivelor tale

Dacă ne uităm la beneficiile despre care tocmai am discutat și la faptul că un inițiator generează în jurul său recunoștință, motivație, inovație, mobilizare, impact, în momentul în care inițiem, noi facem o scurtă incursiune în straturile superioare de vibrații. Mergem în locuri în care oamenii practică recunoștință. Mergem în locuri în care oamenii practică inovația. Vizităm straturi ale lumii spirituale în care există ființe care au la nivel de disciplină acele lucruri pe care noi ni le-am dorit inițial doar în visurile noastre. Și atunci când inițiem, avem oportunitatea de a vizita acele locuri. Și lucrul cel mai fain când vizitezi un loc este că locul te

Iasă cu dor. Iar dorul te face să cauzezi din nou și din nou ceea ce tu ai simțit odinioară direct pe inima ta. Rămas în suflet cu dor omul începe să inițieze căutări către felurile înalte de a fi. Marcat de recunoștință va dori să o creeze, să o trăiască. Atins de strălucirea impactului, a mobilizării, a lucrurilor care sunt posibile în acest act de dăruire, poate a responsabilității, omul va dori să inițieze întruna și acesta e debutul creatorului. Acesta este debutul unei autorități. Este locul în care se nasc lideri de magnitudine fenomenală.

Fiind o intenție, inițiativa nu are un maxim. E o declarație a unui punct de plecare, însă nu întotdeauna o promisiune pentru un punct de sosire.

Intenția arată dispoziția unui om de a se concentra pe direcția îndeplinirii unui obiectiv. Este de a alimenta o realitate. Intenția este un fel de a fi. Obiectivul este un fel de a avea. Am intenția de vitalitate. În același timp am obiectivul de a slăbi 3 kg mergând la sală. Intenția de vitalitate poate dura o viață întreagă. În schimb, eu aș putea înlocui sala cu alergatul pe munte. Intenția reprezintă energia pe care se construiește lumea reală. Exact cum este osatura pe care se construiește musculatura unui om.

Intenția reprezintă spiritul și-și asumă disponibilitatea de a impacta viața fizică. În schimb, obiectivele sunt lucrurile din viața fizică și se nasc ca urmare a intenției. Intenția este infinită. De ce este infinită? Pentru că izvorăște din noi. De ce

mergem să cumpărăm pâine de la un magazin? Pentru că ei au acolo o fabrică. În momentul în care fabrica este în interiorul nostru și de asta le numim feluri de a fi, noi determinăm cantitatea fiecărei producții. Fabric inițiativă în orice domeniu vreau eu. Pot avea inițiativa chiar acum în a debuta această conversație. Pot avea inițiativa la birou, în casă, în viață, în familie, în nutriție, în comunicare. Intenția este infinită pentru că reprezintă partea infinită din noi, izvorâtă din ființă. Obiectivele sunt ceea ce identitatea noastră a făcut.

Am mers la sală ca urmare a intenției mele de vitalitate. Am scris o carte fizică, material, ca urmare a intenției mele de a contribui la conștiința planetară. Intenția este infinită. Manifestarea fizică a intenției, obiectivele, sunt finite și sunt bine delimitate în spațiu. Foile pe care le avem în față sunt ca urmare a intenției mele de claritate, de a fi clari în legătură cu ceea ce se creează aici. Foile în sine sunt limitate.

Capitolul 5. Inițiere în inițiativă

Pentru ca oamenii să poată recunoaște oportunitățile în care felul de a fi *inițiativă* se poate declanșa este necesară o metodologie, astfel încât fiecare om să fie prezent la contextele care fac posibil acest privilegiu colectiv. Intenția acestui capitol este să ofere oamenilor un ghid prin care aplice inițiativa ta în spațiile în care mergi și în comunitățile în care activezi.

În acest capitol oamenii descoperă care sunt etapele necesare declanșării în acțiune a acestui fel de a fi

Ca în orice devenire umană, e necesar să parcurgem etape pentru a înțelege. Când înțelegem putem transforma în disciplină și ulterior în stil de viață ceea ce înțelegem. Intenția mea aici este să susțin oamenii, să recunoască fiecare etapă, să poată să o implementeze și ulterior prin disciplinare să o transforme în procedura subconștientă de a fi inițiator oriunde merg.

Dincolo de ego se naște dorința de apartenență

Dacă primele trei volume din seria Spiritonomics - *Curajul*, *Determinarea* și *Perseverența* - erau proaspăt ieșite

din lumea ego-ului, inițiativa care apare și se naște doar într-un context social, colectiv, marchează apusul epocii ego-ului pentru că dorim să susținem ceea ce iubim și locul din care simțim că aparținem. Și inițiativa ne dă exact oportunitatea asta. A iniția versus a face un act de voință sunt diferite prin numărul de oameni care sunt impactați. Actul de voință este între mine și obiectivul spre care îmi aplic voința, în timp ce actul de a iniția ceva presupune existența unui cerc de oameni în a căror colectivitate eu cred. Așadar, prin faptul că eu renunț la efectele intenției mele ca fiind ale mele personal, și le transform în dăruire către un grup de oameni, se creează apartenență. Epoca ego-ului a apus, se naște epoca inimii.

Atunci când ești în epoca inimii ego-ul deja nu mai există

Viața este un joc fin, un dans între inimă și minte, între introspecții în trecut ce solicită acest dispozitiv de memorare numit *minte* și jocuri ale prezentului în care este implicată inima. Cu cât transferul și dansul între cele două este mai conștient, cu atât persoana se spune că este tot mai mult în coerență. Fiind în inimă conștient, putem relaționa cu faptele și felurile de a fi pe care noi le dezvoltăm pentru a fi acolo. Așa apare capacitatea unui om de a fi prezent, conștient, ulterior luminat. Capacitatea unui om de a jongla în mod voluntar cu cele două lumi îi dă o capacitate de a-și folosi cu responsabilitate corpul în care și-a inserat conștiința, pe de-o

parte, și, pe de altă parte, îi dă capacitatea de a contribui în viața oamenilor din perspective diferite, cu muncă fizică sau cu energie. Este un dans, iar inițiativa este debutul acestui dans.

Excedentul reieșit din triada curaj, determinare, perseverență aduce familiaritate cu marginile cunoașterii

Obișnuiți fiind să ieșim din zona de confort, prin curaj, având deja determinarea drept capacitatea de a ținti către obiective aflate la distanță de noi, în afara zonei de confort și mai mult dobândind perseverența de a parcurge fiecare din etapele necesare pentru a ajunge acolo, omul construiește un surplus de energie. Din acest surplus de energie se naște în mod natural inițiativa către obiective care nu mai sunt doar venite din exterior. Vrem și noi ce au ceilalți. Și începem să inițiem către lucruri care descriu viitorul nostru. Începem să ne asociem cu visurile noastre, să le urmărim, începem să le declarăm în fața oamenilor care sunt în jurul nostru, dar mai mult începem să girăm și să garantăm cu al nostru cuvânt faptul că vom duce realitatea acolo.

Așadar, faptul că noi încorporăm deja cele mai simple trei feluri de a fi, *curajul*, *determinarea*, *perseverența*, ne permite accesul la un nou instrument și anume acela de a ne asuma promisiuni cu impact colectiv versus doar pentru mine. În momentul în care trecem în inimă pentru primele momente, primele repetiții, primele teste, practic observăm

că atât de multă vreme am îndeplinit chestii pentru noi înșine încât descoperim o oarecare durere că s-ar fi putut întâmpla și pentru restul oamenilor. *Oare de ce nu m-am gândit că acest lucru ar fi folosit și celor din preajma mea?* Această durere declanșată de faptul că am fi vrut mai devreme inima, dispărută încă din copilărie când oamenii sunt încă inimoși, ne lasă cu o sete de a face o diferență pe plan social pentru oamenii din jurul nostru, iar din această sete izvorăște puterea de a iniția.

Toate aceste etape sunt naturale. Trecerea de la ego la inimă, partea legată de construcția excedentului, inclusiv următoarele etape sunt naturale, firești și se întâmplă indiferent că ești conștient sau nu. Însă având la dispoziție această structură din acest capitol, omul este capabil să le urmărească pas cu pas reconstituind structura inițiativei și având capacitatea de a o reproduce în orice mediu, oriunde merge. Vrei să aparții? Du-te între oameni. Vrei să ai un rost? Dăruiește-le ceva. Vrei să ai ce dăruia? Vino cu ceva la tine. Un excedent de ceva.

Cum începe actul dăruirii?

În momentul în care descoperi oportunitățile spațiului sau comunității în care te afli, apare dorința de a susține acoperirea acelor nevoi. Apare nevoia de a pune experiența și abilitățile tale în slujba acelor oameni. Acum, având excedent, e doar natural și simplu să o distribuim oamenilor

din jur. Putem iniția ceva din acel excedent: că e vorba de o tranzacție fizică, de vânzare-cumpărare, e necesar să ai bani ca să poți iniția cumpărătura. Că este vorba de niște oameni și de energii ale intenției din ființa noastră, e necesar să ai un surplus pentru a putea să oferi. Așadar, acest surplus unde se poate duce mai bine decât pentru a îndeplini nevoi? Și nu orice fel de nevoi. Nevoi colective. Când mergi într-o comunitate și vezi că nevoia lor e de motivație, sau în alta poate nevoia este de unitate, sau în alta poate nevoia este de abundență, apă, mâncare, resurse, iar tu le conții, nu este nimic mai frumos decât să știi că ceea ce conții este balsamul oamenilor din jurul tău. Așadar, identificarea oportunităților de contribuție în cadrul comunităților pe care le vizitezi este următorul nivel. Ai excedent? Care e locul în care le poți dărui? Acolo unde anumite nevoi vor fi acoperite de surplusul pe care tu îl conții. Du-te și dăruiește ceea ce ai în plus. La ce îl ții? Suntem făcuți să circulăm. Până și aerul intră și iese din noi. La fel și energia. Se va recupera, se va regenera. Du-te și ofer-o. Ia inițiativa și dă oamenilor care pot avea nevoi satisfăcute ca urmare a existenței tale. Contribuie.

Obișnuit a persevera și a obține pentru sine, omul dorește să obțină pentru comunitate

Da, cresc nevoile noastre. Evoluăm de la nevoile simple și naturale de a face lucruri care impactează propria noastră existență: mâncăm pentru noi, trăim pentru noi, ne odihnim

pentru noi, creăm lucruri pentru noi, către un alt nivel, mult mai fin, în care auzul nostru, percepția, ascultarea noastră sondează spațiul înconjurător, al locurilor pe care le vizităm, al comunităților pe care le atingem pentru a descoperi nevoi colective.

Am să revin la tradiționalul exemplu cu barajul. Joaca acelor copii a creat un loc de scăldat pentru 350 de oameni. De aceea a fost o inițiativă. N-a fost un act de egoism în care ei pentru ei au făcut acest lucru. Ci 10 copii, 20, câți au fost, au cauzat prin inițiativa lor un loc de distracție zilnică pentru un număr de 10 ori mai mare. Și aceasta este frumusețea de a fi om. Să evoluezi de la nevoia de a satisface propriile nevoi la urgența, nevoia, dorința, bucuria de a satisface nevoi generalizate, colective.

Dar cum treci de la tine la toți, de la eu la noi, de la eu să am la noi să avem?

În momentul în care observ o persoană care se află în „eu” pentru mine este un prilej de inițiativă către dăruire, pentru că înțeleg că acea persoană se află într-o lipsă și încă n-a construit excedent. Pentru mine este oportunitatea perfectă de a construi excedentul pe care îl vreau și de a-l oferi, iar pentru acea persoană este oportunitatea perfectă pentru a primi până la sațietate și încă ceva. În momentul în care un om trece pe excedent, adică are în plus față de

nevoile personale, automat intră într-o stare de a dăru, pentru că deține mai mult decât poate folosi.

La nivel spiritual acest lucru este absolut de ajuns. Când ai de unde da din sufletul tău, în mod natural începi să te uiți către persoanele cărora poți să le dai. Când ai mai multă pâine decât poți duce, începi să o împarți. Îmi aduc aminte, zilele trecute am fost până la cabană și am intrat la beci. Foarte mulți oameni, din cei care au venit la cabană, din cei 350 de care vorbeam în exemplele noastre, au lăsat alimentele la beci. Și de câte ori merg acolo, invit oameni din sat, știind că beciul e plin și oricât aș da, nu se golește. Nici acum nu-i gol. Știind că este acolo și stă degeaba ca surplus mă îndurerează. Întotdeauna voi găsi un prilej prin care să dăruiesc oamenilor din jur din excedentul meu.

Dacă văd o persoană care este în ego, eu văd o persoană flămândă. Așadar, ce pot face mai frumos decât să-i dau din prea-plinul meu, indiferent că este vorba de relația mea cu oricare din oamenii din viața mea, că sunt cititori ai acestei cărți sau că sunt persoane din comunitățile pe care le-am creat, când văd egoism, când văd o persoană că se vede doar pe ea însăși, este un prilej de a dăru ca să învețe ce înseamnă viața văzută pe burta plină. Când un om vede viața pe burta plină, se schimbă priveliștea și modul de interacțiune cu ceilalți și observă oportunitățile în care poate lua inițiativa și să contribuie.

Treaba mea instant este de a oferi până omul respectiv ajunge să aibă de unde dăru. Și la început e jucăuș.

La început poate chiar dureros. Asemenea unui copil care strânge suficiente jucării până începe să dea celorlalți și un adult e nevoie să colecteze suficientă iubire până să poată dăruia, să strângă dovezi, că este văzut, că este primit, că este acceptat și apoi din acea abundență are de unde oferi. Acesta este secretul trecerii de la eu la noi. Un om al cărui spirit este pe burta plină.

Contextele nevoilor colective devin prilej de contribuție din resursele personale către cele comunitare

Mergând prin locuri în care vezi oameni adunați, îți ia câteva secunde să înțelegi care este nevoia acelor oameni și ce i-a strâns. Pentru ca oamenii să vină laolaltă trebuie să aibă în comun o serie de probleme și o serie de visuri. Practic le au în comun pe amândouă. Și atunci, întrebarea mea principală mergând într-un grup de oameni este: *Care e nevoia care i-a strâns pe acești oameni laolaltă? Am oare surplusul necesar din resursa ce le trebuie? Și dacă îl am, sunt dispus să îl dau și dacă da, oare are rost să am inițiativa?* Bineînțeles, pentru că am din belșug. Mă duc, observ, ascult, dăruiesc sunt exact pașii pe care îi descriem acum.

Intru în inimă și sondez realitatea interioară. *Conțin excedent din acea resursă?* Da. Minunat. Atunci merg la următorul pas. Acesta este de a descoperi care e rostul meu în comunitate. *Ce nevoi au ei?* Acestea. *Vreau să dăruiesc de*

la mine personal către acești oameni în care cred?
Bineînțeles. Iată nașterea inițiativei.

**Inițiativa împreună cu orice alt fel de a fi face minuni,
felul de a fi fiind resursa în care ai excedent**

Dacă am mai multă pâine, voi da pâine. Dacă am iubire de dat, voi da iubire. Dacă am claritate, voi da claritate.

**Este minunat să ne creștem resursele noastre interioare
și materiale împreună pentru a fi inițiatori către mai
multe mase de oameni**

În același timp, orice om într-o nevoie va fi găsit de un inițiator. Trăim pe o planetă în care oamenii în nevoie vor fi găsiți de cineva care să inițieze o acțiune din abundență către acea persoană.

**Prin repetiția inițiativei, omul descoperă că
intră astfel în zeciuiala colectivă**

În momentul în care aleg să-mi ofer energia unei comunități, tranzacția nu se mai desfășoară unul la unul, ci unul la întreaga structură, la întreaga comunitate, la întregul egegor. Așadar, zeciuiala primită va fi atât din recunoștința fiecăruia și evoluția fiecărui om care a primit din surplusul meu, cât și din întreaga structură ce îmi oferă o zeciuială, ca

urmare a faptului că am trecut pe acolo și am lăsat mai bine. Ei, atunci când omul descoperă gustul acestei întoarceri naturale, universale, a resurselor către izvorul lor, omul devine profund interesat să facă asta într-una. Îmi doresc să fiu plin să am de dat. Și atunci intervin și încep să visez la feluri de a fi de plinătate. Vreau să fiu abundent, să am de unde da. Vreau să fiu impecabil, să conțin energie nelimitată. Vreau să fiu clar, să ofer oamenilor o viziune. Îmi doresc mult să fiu un om iubitor pentru a avea în preajma mea oameni ce se simt iubiți așa cum sunt și așa cum nu sunt. Începi să vrei să fii plin, să fii prins la drumul mare cu punga plină. Și începi să o cultivi ca disciplină pentru că înțelegi beneficiile, efectele secundare, dar și măreția ce decurge din toate aceste lucruri. Vreau să fiu prins cu tot la mine.

**Canale de autoritate. Când mai mulți oameni zeciuiesc
către aceeași persoană, se naște dorința de
a fi în această intersecție**

În momentul în care oamenii ajung la un consens că o persoană, într-un mod consistent, are comportamente de inițiativă dăruind din propria contribuție, acei oameni se pun de acord că persoana ce stă la baza contribuției majoritare pentru acea comunitate, uneori numită *lider* sau *autoritate*, este persoana cu surplusul. Acolo oamenii încep să învețe drumul, iar acest drum începe genereze respect, iar acest respect cauzează în acel om certitudinea că este o autoritate.

În momentul în care oamenii plătesc zeciuiala aceleiași persoane, înseamnă că s-au pus de acord că acea persoană este un pilon relevant pentru acea comunitate, iar zeciuiala nu se întâmplă fără de schimb concret de energie. Zeciuiala apare când schimbul a fost efectuat cu succes. De exemplu, faptul că un om se preface că toarnă apă la o floare nu-i dă posibilitatea florii să se prefacă că îi merge bine. Florea se va usca pentru că nu a fost excedent de apă pus acolo, omul doar s-a prefăcut că a pus. La fel și în viața reală, zeciuiala, binecuvântarea pe care floarea o pune în lume cu frumusețea ei și plinătatea și strălucirea, se întâmplă doar în momentul în care energia a fost donată pe bune din excedentul personal către acel context inițiat.

Fiind văzut cu un asemenea excedent întruna, persoana respectivă capătă în acea comunitate statut de autoritate. Iar asta cauzează nu numai o încheigare frumoasă a energiilor de apartenență, ci și conștientizări enorme în interiorul aceluși spirit care e la sursa inițiativelor, cum că are acolo un rol divin, că are posibilitatea să facă o diferență masivă, că are responsabilitatea ca autoritate să crească și să mărească potențialul fiecăruia cât și al comunității per total. Canalele de autoritate se formează când un om este în reflexul de a dăruia întruna.

Exact așa se formează și albia unui râu: când apă multă merge către mare pe acel râu întruna, se formează o albie puternică și lumea știe *pe aici trece albia Dunării*. Devine clar, natural și firesc. Așa se naște o autoritate din circuite

multiple de zeciuală, din sute și mii de acte de dăruire, din crearea unei legende vii că în orice moment acel om are de unde, va găsi o cale și o va face. Și lumea învață drumul.

Ce este spiritul de urgență?

Spiritul de urgență este capacitatea unui om de a trece cu viteză între minte și inimă, de a nu sta pe gânduri, la propriu. Când nu mai stai pe gânduri și intri în inimă și ești într-un act de dăruire, se spune că nu ai calculat prea mult ceea ce e necesar să faci sau să oferi pentru că deja ești obișnuit cu acea realitate. Un om care este obișnuit să dăruiască nu stă pe gânduri.

Unul dintre reflexele mele este că atunci când merg să mănânc la un restaurant și observ că în mintea mea îmi vin două sume diferite pentru bacșiș, nu stau pe gânduri, o dau pe cea mai mare. Pentru că cea mai mică este un prilej de a mă vedea mai mic și de a regreta ca urmare a acestei inițiative. Dar nu este în intenția mea dacă eu doresc să construiesc ce am povestit în punctele anterioare, inclusiv canalul de autoritate, mi se pare natural ca felul în care mă raportează la trecutul meu să fie ca un om mare. Dacă am două-trei sume în cap pentru acel bacșiș, o voi alege pe cea mai mare pentru că asta e conversația cu care vreau să rămân după sațietatea burții. Sunt un om mare care a mâncat acolo. Am de unde să dau și e treaba mea ca să creez, ca să am de unde da. Și cum fac asta? Mii de zeciuieli,

mii de oameni în viața cărora fac o diferență, mii de inițiative, în fiecare moment.

**Fragmente de inimă. Oamenii înțeleg că inițiativa
nu înseamnă a cunoaște tot ce urmează, ci a fi
dispus să activezi la granițele necunoscutului**

De cele mai multe ori, oamenii trăiesc cu impresia, până la obținerea saltului de inițiativă, că este necesar să știm tot ce urmează - fiecare pas, fiecare acțiune, fiecare cuvânt necesar a fi rostit. Mie îmi place să merg din bucățică de inimă în bucățică de inimă, să am încredere în noua realitate care se așterne în fața mea ca urmare a fiecărui pas, că este calea potrivită către următorul pas. Așadar, în inițiativă nu este nevoie să am întregul desfășurător cu fiecare etapă, ci este absolut suficient să văd doar acea etapă, pentru că, la urma urmei, este un act de creație și este un act de dăruire, iar dăruirea cu un plan nu se mai numește *dăruire*, se numește *iubire condiționată*.

Așadar, când dăruiesc în fiecare moment tot ce sunt, fără a avea un plan cu o anumită destinație, ci doar de a iniția ceva, este uimitor cum zeci, sute, mii de oameni din jur se adaugă la această ecuație și sunt dornici de a primi, de a construi și de a transforma într-o credință colectivă ceea ce se întâmplă acolo. Așadar, sunt ok să văd doar câțiva metri în fața mea pe acest drum. Nu este nevoie să văd până la obiectivul final. Obiectivul final se va contura mergând pas cu

pas pe această direcție și am răbdare și încredere că se va ajunge acolo.

Statutul de inițiator. Cum obțin acest statut de putere socială?

Când un om repară cizme frecvent, el se numește cizmar. Când un om construiește frecvent ceva, el se numește constructor. Când un om inițiază frecvent, el se numește un inițiator. Și atunci i se duce vorba ca fiind cel ce inițiază și este foarte bun în a iniția, el are un statut social. Acest statut presupune că oriunde mă duc, lumea se poate aștepta că voi acționa în baza darurilor mele. Așadar, capăt un statut social și o anumită putere cu oamenii prin faptul că lumea știe că în preajma mea nevoile tuturor se îndeplinesc. Oriunde mă duc, lumea știe că urmează ca nevoile să dispară sau să fie îndeplinite, că urmează tristeți să se aline, că urmează singurătăți să se completeze.

Lumea știe că atunci când cizmarul apare el va fi cu ochii pe încălțăminte și îl va invita să și le repare. La fel și un inițiator: când călătorește printre oameni, lumea îi va vedea darul și va veni acolo cu nevoi colective spre a fi îndeplinite. De aici decurge și statutul social: puterea personală pusă în slujba colectivă egal statut social. Dai din darul și înclinația ta către o cauză comună, către oamenii din jurul tău care pot beneficia de această abilitate, această superputere. Altfel la ce aș ține-o? Ar fi o risipă, nu?

Căutătorul de contexte colective. Vrei să spui că a căuta contexte colective înseamnă a accelera?

Observând impactul pe care un inițiator îl are într-o comunitate, în lume, observând zeciuiala și măsura în care omul respectiv beneficiază de pe urma faptelor și atitudinilor sale și mai mult, observând accesul care i se deschide către vibrații înalte și feluri de a fi calitativ magnifice, inițiatorul devine dornic să practice cât mai mult inițiativa și, în mod natural, inițiativa poate fi practică în locuri în care există contexte colective. Ce loc mai bun să fac o diferență decât o comunitate care are nevoi colective? Așadar, mă pregătesc, îmi fac excedentul, trec în inimă, îmi verific disponibilitatea, identific locul, nevoile și o transform în reflex de a dăru și apoi devine stil de viață.

Devine un circuit prin care oriunde merg, nici măcar nu mai sunt prezent la fiecare dintre acești pași pentru că deja este stilul meu de viață să iau inițiativa, să ofer și să fac o diferență pentru oamenii din jurul meu oriunde aș merge. Ceea ce trăiesc la acest moment este că oriunde aș intra: într-o casă, într-o sală, într-un business, lumea deja știe că am venit acolo să fac o diferență. Și de aici, și invitațiile, și zeciuiala, și abundența, și inspirațiile, și puterea, și autoritatea. Ce dorește un om cu putere? Mai multă putere. Așadar, devine un circuit în care zi de zi trăiesc pentru a acumula excedent ce îmi permite acte de dărnicie din ce în ce mai mari.

Făcând asta pe parcursul unei perioade îndelungate, omul are capacitatea de a-și antrena și de a-și crește cămara, depozitul în care stochează excedentul, și prin urmare crește și magnitudinea actelor de dăruire și a inițiativelor, fiind capabil să ofere mult multora. Și asta înseamnă putere în contexte colective. Le identific intenționat și, laolaltă cu nevoile pe care le acopăr, mă bucur de putere și de simplul fapt că am de unde. Și asta e inițiativa. Această inițiativă se creează în contexte colective.

Capitolul 6. Chemarea înălțimilor

După cum spuneam în capitolul anterior, a transforma inițiativa în stil de viață oferă omului acces la spații din ce în ce mai mari, la energii din ce în ce mai frumoase, la oameni care se intersectează în acest spațiu al contribuției. A lua inițiativa este o trăsătură și o intersecție în care se întâlnesc lideri, autorități, influenceri, educatori, oameni care sunt creatori de comunități. Este intersecția perfectă pentru a descoperi oameni de magnitudine. Așadar, când am denumit acest capitol *Chemarea înălțimilor* mă refeream la faptul că este o bogăție atât de mare de feluri de a fi de frecvență înaltă în această intersecție încât un inițiator se regăsește într-un paradis al spiritualității.

Având în vedere că eu inițiez, ofer din excedentul meu, iar zeciuala vine dintr-un spațiu în care oamenii au infinite bunătăți pe masă, îmi este evident că ceea ce voi primi la plecare ca zeciuală va fi un amplificator imens al tuturor abilităților, puterilor și înțelegerilor mele de până atunci. Normal că înălțimile mă cheamă. Îmi doresc aceste înțelegeri și sunt dispus la a-mi investi excedentul în astfel de locații. Sunt un dependent de inițiativă și îmi place cum sunt.

Înțelegând că inițiativa este poarta către evoluția sa individuală și colectivă, omul sondează după oportunități de creștere

În momentul în care descoperim că în preajma noastră apar tot soiul de oameni și multe tipuri de comunități și grupuri către care avem capacitatea de a oferi din excedentul nostru se naște acest reflex de a căuta. Dacă spațiul meu este bogat în oameni care sunt în nevoia de a primi, iar eu sunt în necesitatea de a iniția, nu-i oare natural să încep să mă gândesc că spațiul meu este un belșug? Este un belșug. Există oameni care vor, există oameni care cer și exist eu care creez întruna acest tip de resurse. Îmi vine atât de natural să creez și să ofer, încă oriunde m-aș duce e un teren de joacă și acesta e felul de gândire la care un inițiator ajunge în momentul în care a transformat în reflex actul de dăruire. Singura lui îndatorire este de a fi mereu plin. Singurul lucru, singurul mare lucru important din viața unui om este de a fi complet. A fi complet (sau completitudine) înseamnă a fi în stare de curățenie și cu liniște sufletească în legătură cu ceea ce face și ceea ce este. Fiind în acea stare de completitudine, din acea plinătate și acel excedent, oriunde aș merge în spațiul meu este permanent o bogăție de oportunități în a dăruir.

Se naște înțelegerea că în spațiul său observabil în aria propriei percepții există ocazii de putere

Oriunde aș merge, în spațiul meu există obiective spre care visez: doresc să ajung, să fac, să fiu, să am - și acestea au fost ușor de achiziționat prin trăsăturile de la debutul acestei serii: curaj, determinare, perseverență. Fiind conștient că realizarea personală nu este totul, ci e nevoie și de realizare socială, încep să scanez după oportunități de dăruire în spațiul meu găsind permanent prilejuri în care să identific această bogăție. Imediat ce le-am găsit, prin simpla ascultare se dezvăluie nevoile colective. Apoi, din excedentul pe care îl conțin, acopăr acel nevoi și astfel m-am introdus în circuitul zeciuielii pe ușa din față, prin dăruirea autentică. Următorul mare obiectiv este să-mi refac energia, iar ea se reface prin așteptarea cu încredere și răbdare a zeciuielii și iată cum circuitul acesta energetic funcționează de la sine și a fost creat de univers într-o formă în care nu întârzie niciodată. Cu atât mai mult, un astfel de circuit nu poate fi ignorat niciodată.

Încrederea în acest circuit și în viață cauzează în om certitudinea că ceea ce face este în misiunea sa pentru că lucrurile curg în jurul său în mod natural.

Așadar, noi suntem în misiunea noastră atunci când simțim că toate lucrurile merg bine

Da. Atunci timpul dispare. Atunci se așterne veșnicia. Suntem într-un loc în care viața curge de la sine. Nu trebuie împinsă, nu trebuie trasă, nu este necesar efort. Ci experiența vieții este ca o curgere naturală a unui râu în care toate lucrurile se întâmplă frumos, cu noimă și cu rost.

**Omul dezvoltă acuitatea pentru contextele ce conțin
oameni și procese de decizie. El începe să
caute noi începuturi**

În momentul în care dezvoltăm reflexul de a iniția, realizăm că spațiile în care se cere inițiativa sunt acele locuri în care s-au strâns oameni, iar acei oameni sunt în pragul unor decizii. Aceste decizii sau alegeri se pot duce fie în direcția unor noi începuturi, fie în direcția unor transformări la nivel de scop, obiectiv, rost.

Având în stilul meu de viață descoperirea de oportunități în care să pot contribui, voi alege ca pe lista mea să se afle acele locuri care mă încurajează la a fi eu însumi. Prin urmare, caut în mod intenționat acele spații în care oamenii sunt în pragul unor decizii. Mai mult, creând canale de autoritate așa cum am văzut la capitolul anterior, acele spații aflate în praguri decisive mă caută pentru că știu că eu voi iniția. Și așa apare statutul social și puterea. Un om care inițiază frecvent, creează canale de autoritate prin care devine cunoscut pentru ceea ce este și atunci structurile aflate în praguri de decisivitate, la intersecții către noi

începuturi și noi destinații caută acești oameni pentru că ei au resursele necesare transformării structurale din acea comunitate. Practic acel om devine de nelipsit. Este dorit peste tot. Oamenii de acțiune sunt doriți și necesari peste tot.

Apare observația omului că toate locurile în care inițiază au în comun realitatea cunoscută

Da. Realitatea cunoscută reprezintă lucrurile care stau la baza nevoilor oamenilor. Einstein spunea că niciun om nu poate rezolva propriile sale probleme. Soluțiile nu apar la același nivel la care am creat acele probleme, nu apar în zona de confort și în lucruri cunoscute. Ci soluțiile se nasc din acțiunile ce fac o diferență, din acțiunile de convergență, ce presupun tocmai faptul că ne îndreptăm către o realitate transformațională.

În schimb, toate nevoile oamenilor se nasc din realități cunoscute: ceva s-a întâmplat și asta a cauzat o lipsă. Am mâncat prea mult și nu am somnul liniștit. Am cheltuit prea mult și nu mai am resurse. Am irigat prea mult și terenul nu mai este potrivit pentru agricultură. Toate nevoile oamenilor își au sursa în realități cunoscute.

Ceea ce este necesar este să oferim oamenilor claritate în legătură cu felul în care se poate transforma acea realitate pentru a soluționa nevoile respective și aici intervine rolul unui inițiator. Pornind de la realități cunoscute în care vedem ceea ce este, ne întrebăm: cum alegem un nou drum

astfel încât deznodământul, viitorul să nu fie identic. Și aceasta este puterea unui inițiator. Doar aducând energii noi într-un sistem, hrănind sistemul respectiv cu energie nouă din belșug, se poate crea o abordare diferită. Faptul că există nevoi într-un sistem arată că există un deficit de energie, ceea ce înseamnă că la sursa aceluia deficit a stat o procedură care a diminuat probabil viața, participanții la context sau structura în sine. Și atunci, ca inițiator, misiunea mea este să cresc cantitatea sau calitatea energiei din acel sistem, iar asta va cauza unui nou viitor să fie imposibil.

Așadar, ca inițiator, pornesc de la o realitate cunoscută și văd nevoile oamenilor, nevoi pe care toți le știu, de asta s-au și unificat pe această temă, și misiunea mea e să-i duc spre o nouă destinație. De aici și faptul că inițiativa aduce transformare, schimbare.

Înțeleg că un inițiator cunoaște drumul pe care ceilalți nu îl știu încă și de aceea în momentul în care el apare, îi ia din zona de confort și îi duce pe un nou drum

Inițiatorul are capacitatea de a porni pe un drum chiar dacă nu îl știe. Puterea lui este de a avea un simț al urgenței care îi dă acces la decisivitate și la capacitatea de a selecta rapid din opțiunile pe care le vede pe aceea care duce sau sugerează că va duce către o soluționare a nevoilor colective. Așadar, în momentul în care avem o persoană care inițiază nu este neapărat necesar ca ea să cunoască fiecare etapă a

drumului pentru că se cunoaște pe sine pe orice drum ar fi. Dacă eu mă știu pe mine însumi, oriunde aș fi, îmi este suficientă această cunoaștere. Știu că am grijă de mine. Știu că am grijă de oameni. Știu că am de unde da. Știu că sunt creativ. Așadar, oriunde aș merge cu mine, sunt bine. Nu e necesar să văd până la finalitatea acelei inițiative, ci pot să o pornesc atât de decisiv încât ulterior să se hrănească cu energiile oamenilor care participă și să cauzeze un viitor devenit realitate.

Omul observă că toate locurile în care inițiază au în comun un viitor cu răsplata pe măsură

În momentul în care aleg să mă implic prin inițiativă în locuri, și, înțelegând mecanismul zeciuiei care acționează fără drept de apel de fiecare dată, atunci îmi place să mă uit la miza jocului, și cu cât jocul este mai riscant, cu atât zeciuiala este mai mare, și, prin urmare, nivelul de evoluție sau nivelul meu de acces la ceea ce doresc să obțin este mai mare. Și când spun doresc să obțin, mă refer, desigur, la niveluri de înțelegere, de profunzime, la un nivel de spiritualitate adânc. Așadar, ceea ce observ pentru prima dată când mă uit la nevoile colective și la oportunitatea de inițiativă este potențiala zeciuială.

Având în vedere că există o problemă complexă, o nevoie adâncă într-un anumit loc, eu înțeleg că, soluționând-o, voi cauza o zeciuială de dimensiuni proporționale. Normal că mă bag în probleme din ce în ce mai grave, pentru că dorința mea de a soluționa astfel de dileme este răsplătită, și

efortul meu de a soluționa asemenea dileme este răsplătit prin noi niveluri de excedent, noi niveluri de profunzime în cunoaștere și în spiritualitate, ca să nu mai zic, noi niveluri de impact și autoritate. Doresc și vreau acele probleme în viața mea. Le caut și mă împlinește să le soluționez.

Ce facem cu teama? Dacă lucrurile nu merg așa cum credem noi?

Teama este o formă de singurătate ce persistă încă din zona voinței, de la curaj, determinare, perseveranță. Teama apare când oamenii se cred singuri. Însă în contexte de inițiativă, rostul de a oferi oamenilor din propria cunoaștere și din propriul excedent se activează doar în preajma unei colectivități.

Singurătatea dispare, motivele de teamă dispar. De ce? Pentru că apare instantaneu, odată cu inițiativa, susținerea oamenilor care te-au pus în situația de a iniția. Se formează un soi de unitate care îți permite să descoperi că ai rost în acel loc, iar teama este nefondată. Teama nu apare odată cu inițiativa. Teama este puterea de a ieși în față.

Poate apar întrebări în legătură cu claritatea, cu măsura în care planul se poate îndeplini. Iar aceste întrebări vin tocmai din dorința de a oferi și de a dăruia tot acelor oameni. În momentul acceptului și al selecției tale ca inițiator în acel context unitar, teama va dispărea. Pur și simplu pentru că oamenii pun resursele laolaltă pentru îndeplinirea acelei nevoi colective pe care au declarat-o, acest lucru fiind tocmai

la baza prezenței tale acolo ca inițiator de context. Teama este o trăsătură, o iluzie a omului ce se vede singur.

Aici intervine încrederea inițiatorului în oamenii din jurul lui că l-au ales bine și încrederea oamenilor în inițiator

La acest nivel, acest lucru este deja o certitudine. În momentul în care omul este obișnuit să ia inițiativa deja o face pentru obținerea zeciuiei, pentru a face o diferență în conștiința colectivă și pentru a investi excedentul în lucruri care multiplică acea energie. Este un fel de business spiritual. Este un om de afaceri spiritual, om de acțiune.

La debutul inimii sale omul află că se poate și altfel

Învățat să jongleze cu conversații interioare în interiorul corpului și cu munca grea de la niveluri anterioare, în momentul în care inițiativa apare, iar omul este înflăcărat luând contactul cu inima sa și descoperind puterile nemărginite ale unei vieți în care trăiește așa cum dorește și oferă lumii din excedentul său, omul are de-a face cu primele sale bătăi de inimă. Începe să vadă că se poate și altfel. Se poate din belșug, se poate din iubire, din excedent, se poate din dăruire, se poate trăi viața oferind lumii din ceea ce ai și instantaneu să ai și mai mult. În momentul în care descoperi aceste lucruri, dispare apetitul pentru a te identifica cu

propriul corp, cu conversațiile interioare, cu oboseala, cu burnout-ul, cu lucrurile care apar la acel nivel.

Omul începe să prindă gustul. Începe să dorească tot mai mult traiul în inimă. Începe să vrea să aibă drept stil de viață a face o diferență pentru semenii săi. Începe de fapt aici o viață în care intenția gestionează corpul și nu invers. Corpul devine prezent că îi aparține spiritului tău. Devine docil și ascultător și îți este alături în îndeplinirea obiectivelor, înțelegând că răsplata care vine în longevitate, în putere socială, într-un compot hormonal de calitate cu noi dependențe de noi și noi substanțe care mai de care mai îmbătătoare, corpul dorește să coopereze. Devine dornic să fie parte din așa ceva și chiar trage către asta. Corpul vrea să fie în preajma altor oameni pentru că știe că acolo e prilej de dăruire, de împlinire, endorfine, dopamină, oxitocină. Se bucură de o nouă calitate a substanțelor care îi construiesc mediul intern.

Încep înțelegeri simple ale nivelului următor: responsabilitate personală

La acest nivel, când identificăm cu atâta claritate că în jurul nostru există grupuri de oameni cu nevoi colective în viața cărora noi putem contribui, se naște nu numai căutarea acestor spații, ci și disponibilitatea de a acționa atunci când ajungem la ele. Descoperind frumusețea de a avea peste tot în spațiul nostru oportunități de a face o diferență pentru

semenii noștri prin inițiativă, omul începe să recunoască propriul spațiu ca fiind o sursă de abundență și devine responsabil pentru el. Dacă descoperi că e grădina ta și, îngrijind-o, vei avea parte de o recoltă de calitate, de un spațiu în care să te relaxezi, de un loc îmbelșugat ca emoții, recolte sau experiențe, devii interesat să ai grijă de grădina ta. Asta e responsabilitatea spațiului personal. Devii profund interesat să creezi o viață frumoasă, pe de o parte, pentru a avea ce oferi oamenilor și, pe de altă parte, pentru că într-o grădină frumoasă ai putere cu viață, căci tu ai creat-o. Aici omul se implică în alegerile sale, dar mai mult începe să aleagă cu drag să se implice în ceea ce reprezintă inițiativele sale. Omul devine responsabil.

Cum se creează reflexul de a împinge în marginile cunoașterii sale?

Observând că de fiecare dată când sunt în servitute și ofer din excedentul meu oamenilor din jur prin inițiative și eu cresc la rândul meu, încep să-mi doresc acest lucru și identific locurile din spațiul meu unde vreau să devin mai mult, să cresc dincolo de acele garduri. Și acolo mă duc și fac o diferență.

Exemplu, dacă-mi doresc să trec la următorul nivel în afacerea mea și îmi dau seama că acel nivel depinde de gradul de viralitate sau capacitatea de a inspira oameni, am să mă duc într-o comunitate în care aceste lucruri sunt o

problemă, în care oamenii doresc să vândă, să cumpere, în care oamenii sunt confrunțați cu lipsa de inspirație sau cu nevoia de a ajunge la inima clientului și a stimula o relație autentică ce se concretizează într-un schimb comercial frumos. Văzând aceste lucruri, îmi doresc să mă duc acolo. Practic, îmi dau șansa să identific și să mă bucur de a împinge gardurile cunoașterii mele mai departe. Trăiesc la periferia existenței mele și asta înseamnă o viață intensă. Stau la granița dintre ceea ce știu și ceea ce nu știu, merg pe firul de ață dintre cele două și iubesc asta. Pentru că-mi dă ocazia de a avea descoperiri tocmai în zonele care sunt importante pentru mine. În rest, e doar zonă de confort și tabieturi umane. Este un loc frumos de relaxare, însă viața adevărată este acolo, la granița dintre ce știu și ce nu știu. Acolo e oportunitatea de a crea și de a dăru.

Ce înseamnă principiul de spațiu mare, probleme mari, zeciuială mare?

În momentul în care sunt creatorul unui spațiu mare fiind un om cu o vitalitate crescută, în acel spațiu mare apar nenumărate oportunități de a dăru, de a oferi, de a iniția. Și prin urmare, din totalul acestor oportunități, mă uit către cele care prezintă miza cea mai mare și anume marile probleme. Marile probleme înseamnă nevoi profunde, înseamnă mulți oameni, înseamnă o durere colectivă și o adresabilitate a unor dileme mari. Normal că soluționând acele lucruri,

zeciuiala care vine va fi deopotrivă calitativă și cantitativă. Voi obține vitalitatea de care am nevoie pentru a construi în restul direcțiilor unde vreau să împing gardurile mai departe.

Dacă ai o grădină mare, în ea se întâmplă multe lucruri și când se întâmplă multe lucruri acolo, avem și porumb, și grâu, și cartofi, și solar, și piscină, și pomi fructiferi. Avem oportunitatea de a avea o recoltă bogată cu munca de rigoare, bineînțeles, cu inițiativa potrivită, cu lucru de mentenanță, cu întreținerea și susținerea potrivită.

În momentul în care un om are un spațiu mare, adică are putere de influență, statut social imens, și aici nu mă refer la opulență, ci la capacitatea unui om de a face o diferență pentru mulți dintre oamenii care vin în viața lui sau a ei, problemele care apar acolo sunt mari și ele și, prin urmare, soluționându-le cu excedentul pe care eu îl dețin, am ocazia de a obține o zeciuială imensă. Pot să fac și mai mult din acest circuit, să-mi extind spațiul și mai mult și să soluționez lucruri și mai puternice. Nu mă refer doar la distanțe geografice mari, ci exemple precum să le ofer un material prin care oamenii gestionează mai frumos business-ul lor sau să le ofer o carte, poate chiar o carte digitală care, oriunde te-ar găsi, rezolvă dilema în care te afli.

Deci nu este neapărat ca inițiatorul să fie geografic localizat lângă colectivitățile a căror nevoie a identificat-o și pe care o soluționează prin inițiativă. Poate fi oriunde, având în vedere creativitatea și resursele unui persoane cu spațiu mare. Și, într-adevăr, spațiul mare denotă probleme mari.

Problemele mari denotă oameni mari. Oamenii mari denotă zeciuală de calitate. O răsplată imensă. Cum să nu-ți dorești să intervii?

Dar despre statutul de problem solver ca formă de statut social?

În momentul în care o persoană este identificată la nivel social pe baza reflexelor pe care le are de a rezolva probleme, începe să devină o persoană numită *go-to person* - o persoană la care oamenii merg pentru a-și rezolva probleme. Și acest lucru ia ceva timp pentru a se amplifica, pentru a se distribui, pentru a se naturaliza, pentru a deveni denumirea sau ocupația de zi cu zi a celui om. Prin urmare, a deveni *problem solver* presupune nu numai că te-ai declarat că ești, ci ai și cauzat rezoluții concrete, calitative la acele lucruri.

Iată cum se creează o autoritate: dintr-o disciplină devenită reflex și dusă la nivel de artă și joacă, omul respectiv trece prin viață oferind susținere semenilor săi. Iar asta-i conferă statutul că are disponibilitatea și skill-ul, de a face o diferență în viața semenilor săi. Se numește *problem solver* și astfel de oameni există în fiecare domeniu, de la spiritualitate până la programare în IT sau medicină. În orice domeniu există *problem solver-i*, există persoane la care te duci pentru că acolo se încheie acea problemă.

Omul intuiește accesul la un cu totul alt tip de realitate, o bandă nouă de senzații

Înțelegând chemarea înălțimilor și observând calitatea oamenilor și a felurilor de a fi din spațiul său, observând din nou dimensiunile, magnitudinea zeciuielii ce se întoarce din actele sale de inițiativă, inițiatorul devine profund interesat și capătă un simț al certitudinii că la capătul fiecărui act de inițiativă se află o stare de măreție, se află o amplificare a propriei sale puteri. Și atunci, revenind la nevoia de evoluție trezită de inițiativă, omul înțelege că: *Vrei să contribui?* Vei fi răsplătit. *Vrei să fii răsplătit?* Va fi necesar să contribui.

Omul devine predispus la a renunța întruna la propriul său excedent, la propriul surplus, înțelegând că va veni mai mult și, pe lângă certitudine, se creează și reflexul de dăruire, disponibilitatea de a se juca în acest circuit al inițiativei, devenind extrem de clar în legătură cu circuitul care, în mod universal, se desfășoară de unul singur, în baza propriei sale voințe, propriului său rost. Omul care inițiază se bucură de certitudinea că orice ar iniția, el va crește. Dispare motivația de a iniția cu anumite temeri sau griji și se naște încrederea că ceea ce face e propria sa menire.

**Crescând, crești în noi feluri de a fi și niciodată nu vei mai
fi la fel cum ai fost. Iar aceasta este iarăși o teamă a
oamenilor, teama de a nu mai fi niciodată același om,
teamă de a se pierde. Ce ai putea să-i**

transmiți unei astfel de persoane?

Teama de a pierde ceva ce n-ai avut niciodată sau a pierde un lucru spre care n-ai muncit încă este o trăsătură la care următorul pas natural poate fi doar curajul. Așa că i-aș propune să citească prima carte. Pentru că în momentul în care realizezi că teama se stinge prin munca depusă, atunci depui munca necesară și nu te mai îngrijorezi de rezultat, ci te bucuri de inițiativa ta. În acel loc omul va descoperi că mintea sa este limitată de o conversație de lene care este acolo tocmai pentru a nu se răni muncind în zadar.

Așa cum am spus în capitolele anterioare, asemenea limitatoare de abuz de putere se află acolo tocmai pentru a ține omul respectiv în locurile pe care le gestionează cu eleganță. Iar oamenii care au conversația „*Sunt leneș și vreau rezultate fără să fi muncit*”, cu mare ușurință activează în banda oamenilor cărora e necesar să li se spună ce au de făcut și care au nevoie de validare și instrucțiuni. Este locul perfect. Curajul este primul meu sfat, prima direcție. Citește primul volum și vei afla cum să ieși și să stai cu acea teamă.

Îmi aduc aminte, vorbind de curaj, de un moment din viața mea în care mi-era frică de întuneric. Mi-era frică de mult timp de întuneric. Aveam aproape vreo 8 ani. Mi-era frică de vreo doi - trei ani. Așa că mi-am luat un scaun, m-am dus în beciul blocului și am stat în întuneric până mi-a trecut frica, până am putut fi ok cu sunetul tuturor animalelor și insectelor

care mergeau pe acolo, cu zgomotul apei, cu zgomotul de deasupra, de la toți vecinii și așa mai departe.

Cartea Curajul este un prim pas. Când strângi excedent de curaj, începi să înțelegi că teama este a nu face nimic. Iar lenea se însoțește cu ea.

În același timp mă mai refeream și la teama de a nu pierde ceva care deja este în tine, ca om. De exemplu, vreau să fiu un inițiator și sunt pe acest drum, da? În schimb, conțin anumite feluri de a fi și, mergând pe drumul acesta, știind că eu mă actualizez și creez alte feluri de a fi, apare și teama *Ce fac dacă dispar cele pe care deja le am?*

Practic, tu² clar îmbrăcată în felul în care ești acum și teama că tot restul hainelor de acasă cu care nu te îmbraci acum vor dispărea? Amândoi știm bine că oricând poți să te întorci la garderoba ta și să îmbraci orice haină pe care o ai în dulap.

A te transforma și a evolua nu înseamnă a pierde bucăți din tine. Ci înseamnă a avea mai multe opțiuni care îți permit să te îmbraci în mai multe feluri. Înseamnă a avea

² Procesul de scriere a acestei cărți se bazează pe o conversație între autorul cărții și persoana care are rol de centrare. Această întrebare și răspunsul oferit a fost inserat exact așa cum a apărut în conversația dintre cei doi pentru simplitatea înțelegerii unei perspective spirituale profunde prin comparația cu un lucru simplu precum este propria garderobă.

acces la o garderobă spirituală mult mai variată. Nu înseamnă că vei fi deposedat sau sărăcit. Ci vei avea opțiunea să te îmbraci în toate hainele pe care le-ai avut vreodată numai că vei descoperi un simț al deconectării față de cele care nu mai onorează cine ești azi. Și poate vei hotărî să le pui la naftalină sau poate vei hotărî să le donezi, să le dai foc sau cine știe, să le îmbraci la bal mascat sau la Halloween. Nu pierdem din cine suntem. Nimeni nu ne poate răpi cine suntem. De asta se numește *bogăție interioară*.

Este imposibil de deposedat un om de aceste lucruri. Hainele rămân acolo. Poți să le îmbraci oricând. Poți oricând să te întorci la oricare din felurile de a fi care ți-au fost accesibile în urmă cu ceva vreme: dacă în urmă cu un an tu ai avut feluri de a fi care acum nu te mai onorează, oricând poți să te întorci la ele. E nevoie de un singur gest și te întorci la realitatea respectivă dacă îi duci dorul. Ele sunt acolo și te așteaptă într-un moment în care vrei trăiri din acele vibrații și da, oamenii au dorul acestor realități și în același timp, prin fapte poți ajunge să meriți din nou acel tip de haine.

Obișnuit să inițieze în propria sa lume și dând de gustul puterii, omul se expune energiilor înalte colective, dintr-o perspectivă de contribuitor

Este un mare lucru să fii în mijlocul unor comunități de oameni puternici și să fii la cerșit, să dorești ceea ce au ei acolo fără nimic de pus, de oferit. În schimb, este un lucru

absolut magnific să fii în grupuri mari de oameni și tu să conștii ceea ce ei numesc *viitorul lor*, propriu sau al comunității. Această postură diferită de a fi contribuitor, versus persoană care a venit să extragă, să ia, îți dă beneficiul de a construi soluții la problemele colective pe care le întâmpini în acele locuri și mai mult, de a le implementa și de a aduce și rezoluții. Această procedură transformată în timp, dusă la nivel de artă sau reflex îți permite să poți intra cu ușurință în cercuri de oameni cu abilități extraordinare și prin zeciuială, prin contribuție reală în viața lor să poți să te bucuri de acele resurse ca urmare a inițiativei tale. A fi inițiator te expune la niveluri din ce în ce mai înalte în piramida felurilor de a fi, iar această expunere vine în egală măsură cu o creștere a gradului de evoluție și profunzime, dar și cu o evoluție imensă a identității în ceea ce privește felurile de a face și de avea: abundență, putere, avuție și influență socială.

Capitolul 7. În calea transformării

Oamenii înțeleg că inițiativa este un instrument de generare a schimbării, la nivel colectiv

Inițiativa marchează noi începuturi. Oamenii care inițiază au acces la a aduce propria lor energie în contextul colectiv în care sunt invitați și în care participă. Prin urmare, a transforma presupune că acești oameni vor fi permanent în locuri, în situații, în contexte în care excedentul lor de vitalitate, capacitatea lor de a-și asuma viitorul colectiv și, mai ales, puterea de a implementa fapte, acțiuni concrete către contextul respectiv, determină un stil de viață cu schimbări extrem de rapide. Această schimbare aduce nu numai o mare detașare în raport cu precedentele niveluri de evoluție prin care trece sau credințele pe care le are, ci și o realitate fizică ce se desfășoară cu o viteză foarte mare. Intenția acestui capitol este tocmai de a înțelege că un generator de schimbare, cum este omul care ia inițiativa, are menirea de a se regăsi în situații în care oamenii sunt pregătiți deja să renunțe la paradigmele care le-au condus până atunci comportamentul și, mai mult, sunt pregătiți să îmbrățișeze noi paradigme, drept urmare invitația la prezență și la acțiune a acelui inițiator.

Zonele provocatoare în care oamenii experimentează comportamente de supraviețuire devin mine de aur pentru inițiatori

Ce alt loc mai bun pentru a fi transformat și pentru a face o diferență sau a schimba ceva decât acelea în care oamenii sunt sătui de felul în care s-au desfășurat lucrurile până atunci? Paradisul unui inițiator este locul în care oamenii supraviețuiesc. A supraviețui de fapt presupune comportamente în care oamenii trăiesc emoții din banda de suferință, sub nivelul 200 de conștiință. Iar transformarea presupune de fapt a-i convinge, a-i inspira, a-i chema către un viitor în care acele nevoi dispar, iar dorințele lor se îndeplinesc.

Așadar, chiar la acest moment, pe această planetă, având în vedere nivelul actual de dezvoltare al omenirii, inițiatorii trăiesc într-un paradis. Pentru că există abundență totală de probleme, există o multitudine de comunități și oameni în viața cărora putem face o diferență, prin urmare nu există limită superioară pentru cât de mult putem contribui și cât de mult putem transforma omenirea. Cu cât distanța dintre nivelul de evoluție al inițiatorului și nivelul de evoluție al comunității unde alege să contribuie este mai mare, cu atât mai mult posibilitatea de transformare se amplifică.

Inițiatorul și transformarea dau posibilitatea oamenilor de a accesa următorul nivel de probleme. Problemele nu dispar complet din viața oamenilor, ci ele sunt doar o

descriere a schimbării paradigmelor sub influența cărora ei trăiesc.

A fi în calea transformării presupune că, în momentul în care tu ai achiziționat, descărcat și transformi la nivel de reflex, felul de a fi *inițiativă*, intri într-o lume în care permanent este nevoie de tine, într-o lume fără pauză, într-o lume în care oriunde mergi ești dorit, chemat, apreciat, iubit și ținut aproape.

Deși suntem abia la al patrulea volum din Spiritonomics, deja raritatea felurilor de a fi crește imens cu fiecare volum. Felul de a fi *inițiativă* este regăsit în sub 1% din populație. 1% de oameni are capacitatea de a lua inițiativă. Acest procentaj se corelează foarte bine cu procentajul global al antreprenorilor: la acest moment, la nivel de planetă, antreprenoriatul este undeva la 2-2,5%. Dar în același timp se spune că din 10 firme deschise, 9 nu mai există după 5 ani. Cu alte cuvinte, acei oameni care păreau că au inițiativă, de fapt nu au transformat-o în disciplină reală.

Asta este diferența între a avea doar inițiativă și a avea o inițiativă la care ai lucrat să o obții?

Dacă ne uităm puțin la diferența dintre a merge la sală o dată pe lună și a merge la sală de 5 ori pe săptămână, este exact diferența dintre acea companie din 10, care 5 ani mai târziu poate fi regăsită încă în piață, într-o formă mai stabilă. Practic, diferența dintre cele două categorii este a trăi

inițiativa zi de zi, ca reflex, ca stil de viață sau a trăi inițiativa ocazional, atunci când arde sau atunci când recompensa socială este suficient de mare. Dar ce-ar fi să ne asumăm să trăim inițiativa ca stil de viață?

Cum reușește un inițiator în calea transformării? Ce presupune alocarea și mobilizarea resurselor ce duc contextul la următorul nivel?

Primul mare pas pentru un inițiator ca să multiplice resursele este să le păstreze pe acelea pe care le are mai întâi. Iar aici apare o formă incipientă de impecabilitate, de completitudine și anume capacitatea sa de a se detașa de conversațiile sale interioare. Capacitatea sa de a-și păstra liniștea și curățenia în locul în care merge. Capacitatea de a fi responsabil, de a fi atent cu propria sa energie: timp, resurse, corp, propriile tabieturi. Acest prim pas în a deveni un practician al iubirii de sine îi dă omului capacitatea de a stoca energia necesară pentru transformarea locurilor prin care merge.

Degeaba mergi în locuri unde oamenii sunt în nevoie, individuale sau colective. Degeaba observi că în lume sunt nevoi mari, probleme mari, în spații mari. Singura cale de a adresa și de a face o diferență acolo prin inițiativă este de a conține excedentul de energie care îți permite să muți acei munți. Prima mare disciplină a unui inițiator este de a-și trata energia, suflul vital, puterea, vitalitatea cu pășare. De a fi

atent cui își dă timpul. De a fi atent cu atașamentele și dependențele sale. Și de a fi atent la interacțiunile care sunt risipitoare din punct de vedere energetic și mă refer aici la vampirizare sau cronofagie, adică acele interacțiuni cu oamenii care se hrănesc pe seama altor oameni sau interacțiuni cu oameni care se hrănesc cu timpul altor oameni.

Cum ar trebui să procedăm în momentul în care simțim că energia pleacă de la noi?

Fii primul care inițiază. Pierderea energiei se întâmplă doar în situațiile în care suntem pasivi. Vrei să-ți conservi energia? Fii primul care inițiază. Creează un plan. Creează o atitudine. Creează un context. Fii acolo cu o intenție. N-ai o intenție? Pleacă de acolo. Deci primul lucru pe care eu îl fac este să fiu primul cu o inițiativă. Dacă nu ești cu o inițiativă în acel loc, probabil că ești în inițiativa altcuiva, iar procesul de golire energetică deja începe dacă acea persoană este la nivelul la care se hrănește cu oameni și nu îi hrănește pe oameni. Întotdeauna inițiază. Inițiază ceva care te onorează pe tine, îi onorează pe ceilalți și onorează lumea în care trăiești.

**Înțelegerea curajului, determinării și perseverenței aduce
certitudine pentru inițiatorul aflat în aceste contexte**

În momentul în care inițiatorul se regăsește în oportunități de transformare, în mod natural el va accesa experiențele sale trecute. Din fericire, stăpânind deja aceste niveluri anterioare: curajul, determinarea, perseverența, inițiatorul se poate conecta cu faptul că prin propria putere a transformat obiective invizibile în realități vizibile, a perseverat până le-a atins și a fost determinat de atingerea unor finalități. Înțelegând aceste lucruri, în orice situații transformatoare sau în nevoie de transformare s-ar regăsi, inițiatorul rămâne lucid și cu nivel de toleranță foarte ridicat față de deficitul energetic de optimism din acele circumstanțe. Cu alte cuvinte, își păstrează luciditatea în mijlocul furtunii, deși valurile sunt înalte, deși pânzele s-au rupt, deși echipajul nu este la post.

Inițiatorul are astfel capacitatea, ca în baza victoriilor personale, în baza realizărilor pe care le-a avut până la acest moment, să poată să-și păstreze luciditatea adăugând totuși rostul și puterea de a fi o contribuție în viața oamenilor care contează pentru el și anume a comunităților în care alege să se implice și să inițieze. Cu alte cuvinte, experiența sa este amplificată de faptul că oamenii și-au pus baza în el. Faptul că lumea crede în mine ca inițiator îmi oferă super puteri care depășesc cu mult orice realizări pe care le-am avut vreodată. Practic sunt protejat prin energia acelu grup sau acelei comunități în așa fel încât să pot să conțin tot ce am nevoie pentru a îndeplini obiectivul colectiv, și anume soluționarea,

depășirea sau transformarea acelei probleme, acelui dezechilibru.

Consensul social naște viziunea comună ce unifică eforturile grupurilor

Având în vedere că inițiativa este un fel de a fi care se naște doar în grupuri, doar în cadrul unei conștiințe colective, indiferent de dimensiuni: de la familie până la multinațională, o țară sau chiar întreaga planetă, toate oportunitățile de transformare a unor astfel de contexte răsar prin contextul tuturor membrilor grupului. Oamenii din acel grup, până să apară inițiatorul cu inițiativa, au fost în consens în legătură cu faptul că ceea ce se cere a fi soluționată este o nevoie colectivă și au fost de acord să accepte inițiativele care apar. Așa s-a ajuns la acea discuție. Prin urmare, inițiatorul acționează mai mult în baza unei invitații de inițiativă decât în baza unei autodeterminări: *m-am autoales eu*. A fost creat un spațiu în care să se facă un pas înainte. Poate că nu a fost specific numită persoana care urma să fie invitată la inițiativă, în schimb, era clar că la finalul acelui context, cineva va fi necesar să facă ceva care transformă situația.

Adică dacă eu sunt un inițiator și din întâmplare intru într-un grup de oameni care au nevoie de un inițiator, înseamnă am fost energetic chemată în acel loc pentru a putea susține acei oameni din acel grup

Nimeni nu e străin de grupurile din care face parte. Nu e ca și cum intrăm în familie și oamenii spun „*Aaa, nu te cunoaștem, te rog să ne susții.*” Inițiatorul este implicat într-un număr de comunități direct proporțional cu mărimea spațiului lui, cu nivelul său de conștiință, cu excedentul de energie pe care îl deține. Un inițiator care poate genera, susține și transforma comunități mici de 5-10 persoane, gen familie, nu va fi invitat și nu va avea acces la nevoi mari ce se cer a fi soluționate în comunități de zeci de mii de oameni. Există inițiatori de calibru diferit, iar ei aparțin unor comunități unde își exprimă, își materializează această putere în funcție de nivelul lor de excedent și de abilitatea lor de a gestiona astfel de situații. Nimeni nu este la locul nepotrivit vreodată. Nimeni. Întotdeauna suntem la locul nostru.

De aceea, în interiorul unei familii, uneori inițiativa o ia mama, alteori o ia tatăl, alteori o ia copilul?

Oamenii vor lua inițiative în funcție de problema ce se cere a fi soluționată, pe deoparte, și în funcție de excedentul necesar a fi disponibil în spațiu, în aura, în antecedentele aceluși om, pe de altă parte. Inițiatorul este cel care ridică mâna, inițiatorul este cel care la momentul respectiv știe și certifică faptul că deține excedent pe acea nișă, pe acel domeniu. Nu suntem la întâmplare acolo, suntem pentru că avem disponibilitatea respectivă.

Disponând de excedent energetic și statut de inițiator, implementarea se transformă din efort individual în efort colectiv. De la determinare la colaborare și delegare

Având în vedere că trecerea de la felurile de a fi solitare: curaj, determinare, perseverență, se face către inițiativă prin intrarea într-un cadru colectiv, în cadrul unui grup, a unei comunități, la fel se va întâmplă și cu distribuția resurselor. Dacă în zona individuală - determinare, curaj, perseverență, resursele erau toate la îndemâna mea și capacitatea era necesar să mi-o exercit 100% de unul singur, în momentul în care apare un inițiator, în mod clar, într-o zonă colectivă, acestea se transformă în contribuție și în delegare. Oamenii din jur vor dori să se implice, vor dori să preia o parte din acele procese și, mai mult, vor dori să ofere din energia, timpul și puterea lor pentru soluționarea problemelor colective. Oamenii vor să fie parte din acest lucru, înțelegând că nivelul spre care se țintește este unul în care acea dilemă, acea provocare este soluționată.

Așadar, se trece de la energii individuale manifestate în solitudine la energii colective. Se trece de la *eu e necesar să le fac pe toate*, la *pot delega pe cineva să le facă să se întâmple*. Și asta e puterea unui inițiator. Se trece de la *eu e necesar să finanțez, să susțin energetic sau prin alte feluri de resurse* la *am nevoie de susținere pe aceste resurse pe care le menționez aici*. Apar beneficiile unității. Și unul dintre marile

beneficii ale unității este *contribuția*. membrii aparținători doresc să contribuie pentru gestionarea aceluși contract.

Schimbarea direcției colective are întotdeauna un singur inițiator și mai mulți susținători

În momentul în care se activează felul de a fi numit *inițiativă*, în mod evident este acolo oportunitate de transformare și prin urmare se va genera o schimbare în raport cu procesele existente. Aceste procese existente au generat probleme colective și prin urmare e necesar să fie transformate pentru a accesa o cale a evoluției. În momentul în care această transformare intervine în comunitatea respectivă, membrii sunt deja pregătiți pentru a adopta schimbarea respectivă, în același timp sunt dispuși și la a susține procesul respectiv cu energia lor personală, cât și cu energia grupului. Acest lucru era deja evident prin consensul ce a făcut posibilă apariția inițiatorului. Ca urmare a acestui proces de selecție și a consensului, a apărut inițiatorul.

Văzându-și propriile visuri posibile, inițiatorul îndrăznește să aducă și alți oameni acolo

Observând victoriile sale private gestionate prin felurile de a fi solitare - curaj, determinare, perseverență și înțelegând că are toate abilitățile necesare pentru a transforma visurile imaginare în obiective măsurabile, vizibile

la nivel fizic în realitatea înconjurătoare, inițiatorul îndrăznește să aplice acest lucru și la nivel colectiv. *Dacă pot să fac acest lucru cu și pentru mine, oare este posibil să generez acest lucru cu și pentru alții, poate mulți alții?* Și în această îndrăzneală, în acest curaj, se naște abilitatea inițiatorului de a ținti către realizarea unor obiective colective, care presupun delegare, contribuție, consens, sinergie și care în mod clar cer un anumit nivel de detașare de vechile căi, de felul în care s-au desfășurat lucrurile până atunci.

Și când spui colectiv, te referi la mai mulți oameni având același vis?

Ca oamenii să poată forma o comunitate, e necesar să aibă un vis. De exemplu, ca oamenii să formeze un popor, e necesar ca ei să aibă visul de a păstra identitatea neamului lor, tradițiile, de a crește într-un viitor în care oamenii împărtășesc aceleași credințe, același folclor, aceleași obiceiuri. Indiferent că vorbim de un neam sau vorbim de o echipă de fotbal și fanii unei echipe de fotbal, care e visul fanilor unei echipe de fotbal? Se închină la același vis, ca acea echipă să câștige competițiile care sunt de câștigat, poate campionate. Oamenii nu se strâng niciodată laolaltă fără să aibă un vis comun. Singura condiție ca mai multe corpuri și identități să fie laolaltă este un vis comun. Acesta este criteriul care permite ca oamenii să se adune laolaltă.

Cel care inițiază este furnizorul de noutate al comunității pe care o reprezintă

Având excedent în domeniul curajului și depășind în mod frecvent senzația de teamă, de frică, inițiatorul are capacitatea de a produce și livra noutate în locurile în care activează, în locurile în care inițiază. Înțelegând acest lucru, el are abilitatea de a detecta prilejurile de noutate în aceste spații și de a livra prin transformarea locurilor respective către noi paradigme, către noi niveluri.

A iniția este întotdeauna despre ceva ce iese din zona de confort colectivă

Spuneam că pentru a se forma o comunitate este nevoie ca oamenii să aibă împreună aceleași probleme și aceleași angajamente. Totodată ei au în comun și compromisurile care definesc limitările acelui spațiu. Dacă la nivel planetar există patru compromisuri principale care stau la baza umanității, și anume justificarea, raționalizarea, incompletitudinea și inautenticitatea, diferite tipuri de astfel de compromisuri se pot regăsi în structura fiecărei comunități.

Rolul inițiatorului este de a transforma aceste limitări, aceste paradigme, el fiind foarte obișnuit de a activa în zona noutății care presupune împingerea mai departe a tuturor gardurilor care au fost consfințite la nivel conștient și

inconștient de membrii acelei structuri, iar acest proces de transformare a limitărilor și a paradigmelor din grupul respectiv presupune, pe deoparte, durerea specifică detașării de normele vechi și, totodată, bucuria mutării într-o zonă inedită, nouă, guvernată de noi paradigme.

Inițiatorul își asumă toate aceste lucruri și cauzează prin excedentul său, la nivel colectiv, ca întreaga comunitate să se mute în noua locație, într-un nou spațiu, cu noi înțelegeri și noi contracte. Bineînțeles, el folosește excedentul personal pentru a demara acest context și, în continuare, utilizează energiile locale prin delegare și contribuție.

Acceptarea schimbării vine cu girul colectiv al acelei inițiative

Orice gând, pentru a evolua, are nevoie ca la nivel consensual să permită apariția schimbării în comunitatea respectivă. Iar această schimbare apare ca urmare a faptului că inițiatorul primește girul colectiv, permisiunea de a implementa această schimbare, de a veni cu idei noi, de a veni cu propuneri noi, de a prezenta un plan, o direcție care include noutatea. Iar aceste planuri și direcții sunt menite tocmai să adreseze nevoia colectivă care la acel moment se regăsește în spațiul comunității.

Girul colectiv este unul dintre cei mai importanți factori pentru că vine laolaltă cu disponibilitatea de susținere a acelei comunități și totodată cu disponibilitatea de contribuție

venită către persoana care implementează. Așadar, omul care inițiază transformarea sau traversarea nevoii colective către următorul nivel de evoluție va primi de la fiecare om din comunitate atât încrederea și susținerea, cât și energia necesară acestei transformări.

Cum te împaci cu ideea că ești omul care inițiază la nivel colectiv lucruri mari?

Acceptarea vine datorită măreției care este promisă în însăși procedura de inițiere. Inițierea presupune schimbarea excedentului pe care eu îl dețin în spațiul meu cu zeciuiala care apare ca urmare a transformării comunității respective. Energia pe care eu o cedez în acest proces pentru a susține procesul de schimbare este recompensată, plătită, poate chiar multiplicată de zeciuiala ce apare ca urmare a accesării unui nivel superior de înțelegere pentru fiecare membru al acelei comunități și pentru întreaga comunitate deodată. Acceptarea vine ca urmare a posibilității de evoluție pe care o întrezăresc în acea activitate. Văd cine sunt pe cale să devin ca urmare a implicării mele în acel loc și accept să mă devitalizez temporar având încredere în zeciuiala care urmează să vină către mine la livrare, după ce acea provocare colectivă se va fi transformat. Deci viitorul pe care eu îl văd posibil este ceea ce îmi dă puterea de a accepta tot ce presupune costurile inițiativei. Faptul că voi evolua, că voi

crește, că voi primi un nivel mult mai profund de înțelegere după fiecare finalizare a unui astfel de proiect.

Capitolul 8. Treptele inițierii

În funcție de tipul de comunicare pe care îl accesăm și tipul de nevoie colectivă pe care dorim să o transformăm, în funcție de spațiul și contractele colective pe baza cărora s-au format acele grupuri, există mai multe forme prin care inițiativa se declanșează. Intenția mea în acest capitol este ca oamenii să identifice diferitele contexte colective din care se naște și se activează un inițiator. Cunoscând aceste tipuri, vom ști precis care este sursa nevoii colective, pe de-o parte, și care este cantitatea de excedent, de energie necesară a fi investită în acel spațiu, pe de altă parte.

Inițiativa prin tradiție - *am mai inițiat și o voi mai face*

În momentul în care ne identificăm cu faptul că suntem un campion al inițiativelor, că oriunde mergem vom căuta un prilej de a fi primii care inițiază, pur și simplu pentru a păstra tradiția din interiorul nostru, pentru a păstra și promova mentalitatea de campion, continuăm să luăm inițiativa prin tradiție. Mă știu drept un lider și, prin urmare, oriunde mă duc, caut un prilej de a crea inițiativă. Mă știu drept un om de acțiune și, prin urmare, voi fi primul care va lua acțiune.

Inițiativa prin tradiție este una dintre cele mai frecvente modalități de a activa un inițiator, dar, în același timp, este și

cel mai aproape de lumea ego-ului, pentru că presupune o doză mare de competiție, o doză suficient de mare de atașament și, mai mult, un consum de energie destul de pronunțat. De asemenea, este un mod repetitiv de a acționa, este vechi.

Și, având în vedere că noi intenționăm să creăm lucruri, încurajezi inițiativa prin tradiție sau ai încuraja oamenii să meargă mai mult spre inițiative de noutate?

Hai să studiem felul în care apa ajunge la sol. Ajunge prin brumă, prin transpirație, prin ploaie, prin faptul că iese din sol datorită abundenței sale în pământ. Ajunge prin ceață. Nu încurajezi niciuna din ele, ci doar observ că ăsta e felul în care apa circulă în natură.

La fel este și în acest capitol: vreau să menționez faptul că aceste forme sunt prezente la oameni și funcționează în a iniția din diferite locuri, prin diferite contexte. Pe măsură ce omul devine conștient de capacitatea sa sau necesarul de a-și tempera și de a-și păstra excedentul, de a nu și-l risipi, omul are capacitatea să se mute de la prima categorie către ultima.

Eu doar descriu formele în care inițiativa poate apărea. Unul dintre dezavantajele acestei forme de inițiativă (cea prin tradiție) este conectarea acestui om cu trecutul său și atașamentul că nu poate apărea vreo schimbare la viața lui pentru că asta l-ar pune într-o categorie, poate, inferioară. Să

spunem că acest om inițiază din ambiție, din competiție. Acest lucru îl pune într-o permanentă comparație cu semenii săi. Următorul ar putea fi ușor diferit. Hai să vedem despre ce vorbim.

**Inițiativa prin excepție - *n-am făcut niciodată,
îmi doresc acest privilegiu***

Inițiativa prin excepție este spiritul noului venit în ecuația inițiativei. Este acea persoană care a văzut oameni inițiind, nu a inițiat niciodată și consideră că e necesar să ajungă la aceeași pagină într-un spirit al apartenenței. Una dintre marile diferențe față de categoria anterioară este că acest om are un grad de anticipație suficient de ridicat, încât să dorească să se implice indiferent de riscuri. Este acea inocență a noului venit. Este genul de om care se va implica și va lua inițiativa pur și simplu pentru că a rămas ultimul care se află în acel context fără să fi luat inițiativă sau fără să fi cauzat vreo inițiativă.

Ne aflăm în continuare, pe un teritoriu al ego-ului, în care o astfel de persoană pornește de la conversații de genul *nu sunt suficient de bun, aș fi putut mai mult sau s-ar fi convenit să fac mai mult*. Această persoană are acces la a iniția lucruri în spiritul compensării unui sentiment de lipsă a apartenenței. Dorește să inițieze pentru a se simți la fel ca ceilalți. În continuare, este un inițiator, însă puterea lui se bazează pe

compensarea sentimentului de a fi singur, de a nu face parte din grupul mare.

Inițiativa prin desemnare - grupul deleagă persoana de inițiativă

Aceasta este una dintre cele mai des întâlnite situații în care, având în vedere consensul grupului în legătură cu nevoia de a se depăși o anumită problemă sau o provocare colectivă, este desemnată o anumită persoană de către oamenii care fac parte din acel grup. Această desemnare vine cu o responsabilizare, cu un anumit nivel de trecut împreună, o anumită cantitate de cazuri soluționate în prealabil de acest tip de om și reprezintă una dintre cele mai des întâlnite forme de inițiativă atunci când i se cere cuiva ca urmare a situației pe care o are, a nivelului de confort sau a aptitudinilor sale să abordeze acea inițiativă - prin desemnare. *E timpul să faci ceva!* - aceasta este expresia prin care se întâmplă de obicei.

Inițiativa prin exclusiune - *având în vedere statutul tău, ești singurul care poate iniția* (lider al comunității)

În momentul în care suntem într-o comunitate care în mod natural este construită de un lider, un inițiator, un creator de comunități, când se ajunge la situații care e necesar a fi gestionate, lumea, prin exclusiune totală a oricărui alt

membru, are așteptarea și desemnează verbal sau non-verbal, tacit sau direct, că cel care a creat acea comunitate ar trebui să facă un pas în direcția inițiativei. Într-o astfel de comunitate în care se întâmplă astfel de lucruri, este absolut natural ca acel lider să poată să-și asume acest rol sau, mai departe, el însuși poate desemna, poate delega către altcineva îndeplinirea acelui act de transformare.

Inițiativa prin rotație - *e rândul tău să inițiezi*

Această structură se regăsește cel mai des în comunitățile care au în structura lor simțul echității, al egalității. În momentul în care intenția noastră este de a păstra armonie și egalitate, echilibru în energiile acelei comunități, oamenii din comunitate cu potențial de inițiatori vor face cu rândul, iar acest rând le va da ocazia să observe din perspectiva lor personală, să adauge propriile lor influențe, propriile lor nuanțe de inițiativă, dar mai mult le dă și capacitatea de a sta într-un spirit predictibil: *O să știu exact când îmi vine rândul.*

Acestea sunt genuri de structuri pe care noi le implementăm în Programul Leadership Createrra, unde în grupul mare desemnăm mai multe grupuri mici formate din lideri care fac cu rândul. Iar ei știu exact că va veni rândul fiecăruia să ia inițiativa, să gestioneze grupul, cauzele, direcțiile, să poarte conversațiile cu acei membrii și să desemneze un leadership parțial pe durate bine determinate

de timp. Acesta este felul în care oamenii au ocazia să se implice în actul de leadership, de inițiere, atât mintea, partea predictibilă, cât și inima, bătăile de inimă ce provin din situațiile neprevăzute.

Inițiativa prin aptitudine - specialistul are inițiativa

În funcție de natura problemei, în momentul în care acea problemă poate fi încadrată în aria de specialitate a unui personaj, în mod natural îi revine inițiativa. Dacă în comunitatea respectivă există o nevoie, de exemplu la nivel de programare, în domeniul IT, în mod natural inițiativa va fi desemnată către persoana care stăpânește sau are cele mai puternice abilități în domeniul respectiv. Nu se va da chirurgului și nici agricultorului.

Așadar, acest tip de inițiativă prin aptitudine presupune că se va identifica domeniul, aria de expertiză a inițiatorului, și va fi pusă într-un proces de sincronizare cu domeniul în care există nevoia colectivă. Și acesta e felul în care problema colectivă pe care o are comunitatea respectivă se va soluționa pe cele mai puternice fundamente.

Inițiativa prin autodeterminare - un grup, în interiorul grupului, adoptă acea atitudine

Ajungem la acest exemplu omniprezent în această carte, și anume exemplul grupului copiilor din marele grup al

retreat-ului Wisdom, care au hotărât că ei vor un loc în care să se bucure de apă adâncă, și au cauzat prin autodeterminare inițiativa de a face ei înșiși această construcție. Bineînțeles că ulterior, cum este specific pentru fiecare din situațiile inițiativei, resursele din grupul mare s-au unificat și toată lumea i-a susținut și a contribuit la efortul colectiv.

Aceasta este una dintre nuanțele cele mai frumoase ale unei erezii constructive în interiorul unui grup mare: când un grup mai mic hotărăște că ăsta e felul în care vrem să funcționăm de acum încolo, nivelul său de autenticitate, puterea de autodeterminare, autoproclamarea propriei responsabilități pentru a implementa noua realitate pe care au promis-o, inspiră oamenii din comunitate în așa măsură încât nu se pot abține din a se implica cu totul în respectiva transformare.

Autodeterminarea este una dintre cele mai puternice metode de a genera transformare. Prin faptul că spui *Gata, până aici a fost așa, de acum încolo așa va merge*, te arăți dispus de a trece prin orice transformare, prin orice efort, orice investiție, pentru a duce noua viziune la bun sfârșit.

Nuanțele inițiativei permit recunoașterea, asumarea și implicarea în diferite tipuri de situații

În momentul în care înțelegem și practicăm fiecare din aceste nuanțe, nu numai că vom avea capacitatea de a

recunoaște în mediul înconjurător diferite tipuri de inițiatori, dar mai mult vom avea puterea de a identifica în comunitățile în care mergem care e structura comunității și ce latură a inițiatorului va fi solicitată de la noi. Pentru că același om, mergând în diferite comunități, poate să genereze inițiativă atât prin autodeterminare, cât și prin excluziune, cât și prin setul de aptitudini, cât și prin felul în care acel om este considerat tradițional sau nu ca un om de acțiune. Putem fi în oricare din aceste perspective.

Ceea ce trezește în noi o anumită perspectivă este natura contractelor și structura la nivel spiritual a comunității care ne activează. Sunt unele locuri în care mă duc și sunt cel mai bun comunicator. Și iată când m-a selectat aptitudinea. Sunt alte locuri în care mă duc și mi se spune *Tu ești capul familiei, cine e altcineva să acționeze?* Și iată că, deodată, este prin excluziune. Sunt alte lucruri în care, în mod tradițional, lumea mă știe că sunt om de acțiune și îmi spune *Dacă tu o faci dintotdeauna, de ce n-ai face-o și acum?* Ce vreau să spun este că noi conținem toate aceste perspective. Este important să recunoaștem care dintre ele este activată pentru că vine la pachet cu un consum diferit de energie și excedent, ca să nu mai spun că rezultatele sunt foarte diferite, în nivelul de noutate pe care îl aducem în acea comunitate.

Înțelegerea acestor tipuri de inițiativă este menită să faciliteze asumarea inițiativei, indiferent de context

În momentul în care înțelegem felul în care e necesar să ne implicăm în transformările colectivelor, apare un grad de asumare în legătură atât cu costurile percepute ca parte din procesul de transformare, cât și cu beneficiile despre care am vorbit într-unul din capitolele anterioare, beneficiile acestei inițiative. Înțelegând cele două laturi ale implicării noastre în acele procese, noi avem capacitatea să estimăm atât eforturile, cât și timpul și energia implicate. Avem capacitatea să creăm susținere printre membrii acelei comunități sau capacitatea de a delega lucruri către oamenii care se află acolo.

E foarte important ca noi să înțelegem felul în care laturi din noi sunt declanșate în funcție de spațiile în care ne permitem să ne regăsim. Dacă ne permitem să ne regăsim în spații în care toți oamenii sunt abundenți, să spunem, probabil că vom împrumuta acest fel de a fi și vom fi niște creatori de posibilități. Dacă, dimpotrivă, mergem în direcția opusă și anume acceptăm în jurul nostru oameni fără a-i selecta pe baza unor principii și valori care ne ghidează viața, e posibil să ne pierdem de ceea ce am dorit să devenim sau ceea ce ne-am definit că vrem să devenim.

În orice caz, inițiativa ne dă capacitatea ca în fiecare moment noi să ne raportăm la un trecut în care am demonstrat la nivel de victorii private capacitatea de a fi curajoși, determinați și perseverenți. Marele pas pe care-l face inițiativa acum în pragul descoperirii responsabilității, care este de fapt subiectul volumului următor, este

capacitatea omului de a folosi pentru prima dată implicarea sa la nivel colectiv, ieșind din aparentul egoism al acțiunilor solitare. Inițiatorul are capacitatea de a face o diferență pentru un mediu mult mai extins, pentru grupuri mult mai largi de oameni, stabilind piatra de hotar către ceea ce înseamnă nivelurile înalte de conștiință.

Aceste niveluri de conștiință pe care le vom studia în volumele următoare implică responsabilitatea, inspirația, unitatea și, bineînțeles, integritatea. La finalul acestei cărți doresc să adresez cititorilor îndemnul și provocarea de a crea o realitate lipsită de regrete, o realitate care să permită economisirea energiei și, mai mult, această economisire de energie să reprezinte excedentul pe care îl putem investi în evoluția oamenilor din jurul nostru. Pentru că în acest pas imens al omului , de la ființă solitară la ființă socială se creează de fapt accesul către ceea ce înseamnă apogeul leadership-ului și autorității umane, abilitatea de a fi util semenilor noștri, de a cauza progres prin prezența și acțiunile noastre și de a cauza transformare și certitudinea că existența noastră însăși este transformațională pentru ceilalți.

Un om care merge prin lume cu certitudinea că prezența sa va transforma fiecare context pe care îl atinge este un om de neînduplecat. Este un om nerezonabil și un om lipsit de atașamente. Acest tip de om va crea în fiecare context social în care participă premise de noutate, acțiuni inovative și o conectare socială fără precedent cu semenii săi.

O astfel de persoană are înscris în sânge leadership și autoritate, iar inițiativa este debutul acestui drum.

Volumele Seriei Spiritonomics

Cele 200 de volume din Spiritonomics sunt distribuite în opt benzi de energii, după cum poți vedea în lista de mai jos. Lansarea acestor volume se întâmplă în pachete de câte trei cărți per trimestru începând cu septembrie 2025.

I. Banda Muncii

1. Curajul. Cu inima într-o nouă lume
2. Determinarea. Călători în mare intenție
3. Perseverența. Suntem iubiți de propriul drum
4. **Inițiativa. Vreau dincolo de mine**
5. Responsabilitatea în spațiul personal. Sunt răspuns la propria întrebare
6. Conștientizarea spațiului personal. Trăiește viața în termenii tăi.
7. Adaptabilitatea. Ridică-te la înălțimea visurilor tale
8. Curiozitatea. Oare cine pot deveni?
9. Integritate. Exerciții de cuvânt
10. Putere personală. Arta dansului cu viața
11. Neutralitatea. Arta de a trăi cu ușurință și încredere
12. Unicitatea. Identici prin diferențe totale

13. Autenticitatea. Vocea care vindecă
14. Vocația. Mă nasc mereu cu același gând, să fiu cine sunt
15. Începutul actualizării de sine. Prin lume, acces la oricine
16. Speranța. Cu zero dovezi spre necunoscut
17. Respectul de sine. Ridică-te. Realitatea te va urma
18. Discernământul. Tot ce aleg e drumul meu
19. Cunoașterea de sine. Acasă, în mine
20. Valoarea de sine

II. Banda Încrederii

21. Vizualizarea
22. Optimismul
23. Disponibilitatea
24. Teoria nimicului
25. Constructivitatea – a fi generativ
26. Anticipare pozitivă
27. Încredere în proces
28. Încredere în oameni
29. Încredere în viață
30. Încredere în univers
31. Acceptare
32. Înțelegerea profundă
33. Posibilitate
34. Ownership

- 35. Entuziasm
- 36. Acceptarea corpului
- 37. Cauzalitatea
- 38. Seninătatea
- 39. Înțelepciunea
- 40. Non-dualitate (omul ca spațiu)

III. Banda Creativității

IV. Banda Iubirii

V. Banda Inspirației

VI. Banda Unității

VII. Banda Păcii

VIII. Banda Transcendenței

Descoperă platforma Spiritonomics

Tocmai ai descoperit unul dintre cele 200 de volume din seria Spiritonomics. Felicitări pentru curiozitate și deschidere! Acum că ești gata de mai mult, te invităm să explorezi și platforma Spiritonomics, o platformă ce completează și desăvârșește transformarea ta spirituală.

Fiecare volum din seria Spiritonomics este completat de un program video preînregistrat cu autorul cărții unde vei integra la un nivel mai profund lucrurile pe care le-ai descoperit aici, în format scris.

Totodată, fiecare dintre cele 200 de energii (câte o energie pentru fiecare volum) are asociat un workshop pe care îl poți accesa tot din platforma Spiritonomics. Workshopul are un format sincron și online, unde în decurs de 5 sesiuni a câte 2 ore vei avea acces la contextul perfect pentru a exersa noile deprinderi, a-ți clarifica eventualele întrebări, toate într-un grup de oameni cu aceleași intenții și planuri ca tine.

Cursul video preînregistrat, workshopul online și multe alte surprize te așteaptă să le descoperi pe platforma Spiritonomics, conceptul integrat și desăvârșit al educației tale spirituale, cu impact în toate ariile vieții tale. Spiritonomics este rețeta ta pentru a acționa spre viața care te împlinește, printr-o aliniere autentică între ce simți, ce știi și ce alegi să

devii. Aici găsești cunoașterea de sine într-un format accesibil, coerent, clar. Un limbaj care îți vorbește pe limba inimii și o structură care te sprijină să devii propriul tău spațiu de descoperire, transformare și creație. Este drumul în 200 de pași spre tine, ca un întreg.

Descoperă întregul univers Spiritonomics pe
spiritonomics.ro

Spiritonomics, un proiect Createrra

Createrra este un spațiu de creație conștientă, dedicat oamenilor care își doresc să construiască cu sens, cu adevăr și cu prezență. Este un sol stabil și cald în care ideile curate, căutările autentice și vocile interioare sunt întâmpinate cu blândețe, susținere și claritate.

Aici, educația înseamnă reamintire de sine. Este o revenire la autenticitate prin cuvânt, prin faptă, prin ascultare și prin structură. Spiritualitatea devine practică, vie și coerentă, un mod natural de a fi în lume, în care simțirea se împletește cu discernământul, iar adevărul interior se transformă în acțiune aliniată.

Createrra oferă formă viselor care cer întrupare. Fiecare proiect se naște din responsabilitate și viziune, este construit cu integritate, exprimat prin autenticitate și susținut de coerența dintre ceea ce se simte, ceea ce se spune și ceea ce se face.

Din această aliniere s-a născut Spiritonomics, alături de programe transformaționale, retreaturi, programe de business, programe pentru cupluri și programe individuale care oferă nu doar inspirație, ci și direcție clară, cadru aplicabil și trăiri transformatoare. Createrra susține educația conștiinței ca proces firesc, accesibil și profund uman.

Este un spațiu dedicat celor care aleg să trăiască în unitate, între inimă și minte, între interior și exterior, între cine sunt și ceea ce creează în lume. Createrra este o casă pentru cei care construiesc realități aliniate cu sufletul lor, în responsabilitate, autenticitate, integritate, coerență și unitate.

Descoperă programele Createrra pe
createrra.ro